Σιναίτης

ΚΑΙ ΤΟΥΔΕ ΚΤΗΤΩΡ
ΞΕΝΟΦΩΝ Α. ΣΙΔΕΡΙΔΗΣ
ΕΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

3645

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΙΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΙΛΑ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

Τοῦ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Δράμας καὶ Φιλίππων Ἱεροῦ Μοναστηρίου

τῆς

ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ

ἡμῶν

ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τῆς ἐπονομαζομένης Κοσφοινίσσης, Καὶ τοῦ Γενομένου Θαύματος

Εἰς τὴν ἐν αὐτῇ Ἱερὰν καὶ θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, ᾗ προσετέθη καὶ Παρακλητικὸς Κανὼν εἰς τὴν Θεοτόκον ἐπ' αὐτῷ τῷ θαύματι.

Ἔτι δὲ πλήρης ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. ἅτινα συνηρανίσθησαν ἐκ παλαιῶν ἀντιγράφων, Διωρθώθησαν, καὶ ἀνεπληρώθησαν παρὰ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Κυρίου

ἹΛΑΡΙΩΝΟΣ ΣΙΝΑΪΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ,

Ἀφιερώθησαν δὲ τῷ Παναγιωτάτῳ καὶ Τρισεβάστῳ ἡμῶν Δεσπότῃ τῷ Οἰκουμενικῷ

ΠΑΤΡΙΑΡΧῌ, ΚΥΡΙῼ, ΚΥΡΙῼ,

ΓΡΗΓΟΡΙῼ,

Ἐξεδόθησαν Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τοῦ Γένους Τυπογραφίας.

αωιθ'.

ΚΑΙ ΤΟΥΔΕ ΚΤΗΤΩΡ
ΞΕΝΟΦΩΝ Α. ΣΙΔΕΡΙΔΗΣ
ΕΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΡ. 585
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΙΔΕΡΙΔΟΥ

Ο' Θεὸς, ᾠδὴν καινὴν ᾄσομαί σοι, ἐν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ ψαλῶ σοι.
Δαβίδ. Ψαλμῷ ρμγ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Πᾶσα ἐκ τῶν σῶν σοὶ προσφέρει Θεοτόκε
ὁ δοῦλος σου Νεκτάριος προηγούμενος καὶ
μνήσθητι αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως

ΠΑΝΑΓΙΩ´ΤΑΤΕ καὶ ΤΡΙΣΕ´ΒΑΣΤΕ´ μοι ΠΑ´ΤΕΡ

καὶ

ΔΕ´ΣΠΟΤΑ.

ΚΑΙ ΤΟ... ΞΕΝΟΦΩΝ Α. ΣΥΣΣΦΡΙΔΗΣ ΕΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ

Τὸ βαθύτατον σέβας καὶ ἡ δουλικὴ συστολή, τὴν ὁποίαν ὀφείλω νὰ προσφέρω οὐ μόνον εἰς τὰς θείας ἀκτῖνας, τὰς ὁποίας ἀποπέμπει ἀπὸ τοῦ Θεσπεσίου οὐρανοῦ, ἐφ᾽ οὗ πανευκλεῶς ἐπιλάμπει· ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον εἰς τὴν παντοίαν ἀρετήν, ἥτις ἀνυποκρίτως ἐνοικεῖ εἰς τὸ Ἱερὸν αὐτῆς σκήνωμα, μὲ καταπείθουσι νὰ ὑποβάλλω ἐμαυτὸν πειθήνιον καὶ εἰς ἐργωδεστέραν καὶ χαμερπεστέραν αὐτῆς ἐντολήν, ἀλλ᾽ ἡ θειοτάτη ὑμετέρα Παναγιότης φρονοῦσα περὶ ἐμοῦ, ὑπὲρ ὃ εἰμί, διὰ τὴν χριστομίμητον ἐπιείκειάν της, κατηξίωσε νὰ μοὶ ἐπιτάξῃ ἐπιταγὴν οἰκειοτάτην μὲν εἰς τὴν ἀπαράμιλλον θεοσέβειαν, καὶ θερμοτάτην φιλοκαλίαν της, οὐχὶ ὅμως καὶ τόσον οἰκείαν εἰς τὴν στενότητα τῆς ἐμῆς διανοίας, καὶ χθαμαλότητα τῶν ἰδεῶν μου. ὅθεν καὶ κατηγόμην εἰς δειλίαν, ὥστε νὰ μὴν ἐπιχειρισθῶ τὴν ἐπιθεώρησιν, ἐπιδιόρθωσιν, καὶ ἀναπλήρωσιν τοῦ δοθέντος μοι ἱεροῦ ἐγχειριδίου, πλὴν ἡ πεποίθησις, τὴν ὁποίαν ἔχω, καὶ πρέπει ἀείποτε νὰ ἔχω εἰς τὸ ὅτι πᾶσα ἱερὰ ἐντολή της ἔχει συνεφαπτομένην καὶ τὴν ἀπὸ τῶν παναγίων εὐχῶν της ἀῤῥωγήν, μὲ ἐνίσχυσε, καὶ ἐπιχειρίσθην τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐντολῆς ὑπ᾽ ἀῤῥωγῷ αὐτῇ τῇ ἰδίᾳ ἐντολῇ, καὶ ἐξετέλεσα, εἴτι ἐξετέλεσα.

Τὸ ἐγχειρισθέν μοι τοῦτο ἐγχειρίδιον εἴτε διὰ τὴν παντελῆ ἀμάθειαν τῶν χρόνων, καθ᾽ οὓς συνεγράφη, εἴτε διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν ἀμαθεστάτων ἀντιγραφέων, ἦτον εἰς τοσοῦτον διεφθαρμένον, καὶ τοῦ ὀρθοῦ χαρακτῆρος παρηλλαγμένον, ὥστε καὶ τὸ ἱστορικὸν ἦτον ἀσυνάρτητον, καὶ πολλαχοῦ ἀδιανόητον, καὶ οἱ Παρακλητικοὶ Κανόνες πάντη ἀσύντακτοι, καὶ ἔντισι καὶ περὶ τὴν ἔννοιαν παρακεχαραγμένοι καὶ ἐξολισθαίνοντες. τὸ

δὲ

δὲ ἐν τούτῳ ποιητικὸν ᾀσμάτιον οὕτω παρηλλάχθη, ὥστε οὔτε ποίημα ἦτον δυνατὸν νὰ τὸ ὀνομάσῃ τις, οὔτε ᾆσμα.

Ὁ δοῦλος της ἀνέκυψα, ὅσον ἦν ἐπ' ἐμὲ, καὶ τὰ μὲν διώρθωσα, ὅσα ἦσαν δεκτικὰ διορθώσεως, τὰ πλεῖστα δὲ διόλου παρήλλαξα καὶ ἐμόρφωσα, κοσμήσας αὐτὰ τὸν δυνατὸν τρόπον. ἐπιδιορθώσας δὲ καὶ τὸν εἰς τὸν ἅγιον Διονύσιον Παρακλητικὸν Κανόνα προσέθηκα καὶ τὰ λοιπὰ ἀκόλουθα μελῳδήματα, ὅσα ἀπαιτοῦνται εἰς ὕμνον Ἑσπερινὸν, καὶ Ἑωθινὸν, καὶ οὕτως ἀνεπληρώθη ἡ Πανηγυρικὴ τοῦ Ἱεροῦ τούτου Πατρὸς Ἀκολουθία κατὰ τὴν ὑμετέραν ἐντολὴν, καὶ ταῦτα ἐπόνησα, ὑπηρέτην χεῖρα παρέχων εἰς τὰ διὰ τῶν Παναγίων αὐτῆς εὐχῶν ἐμπνεόμενά μοι νοήματα. δέχθητι λοιπὸν εὐμενῶς, Παναγιώτατε καὶ Τρισέβαστέ μοι Πάτερ καὶ Δέσποτα αὐτά τε τὰ πονηθέντα, καὶ αὐτὸν ἐμὲ τὸν πονήσαντα. καθότι εἰς τὴν ὑμετέραν Δεσποτικὴν προστασίαν ὑποκλινῶς ἀπονεύομεν·

τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος

υἱὸς ἐν Χριστῷ ταπεινότατος

καὶ δοῦλος ὑποκλινέστατος

Ἱλαρίων Σιναΐτης Κρής.

Περι-

Περιγραφὴ σύντομος τȣ̃ Ἱερȣ̃ Μοναϛηρίȣ Τῆς ΚΟΣΦΟΙΝΙΣΣΗΣ.

ΤΟ' περιβόητον τȣ̃το καὶ ϛαυροπηγιακὸν Μοναϛήριον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκȣ Κοσφοινίσσης ἐπονομαζομένης κεῖται πρὸς τὰ μέρη τῆς Μακεδονίας, ἐπάνω εἰς ἓν ὑψηλὸν βȣνὸν τῆς ἐπαρχίας Φιλίππων ϗ Δράμας, πλησίον τῆς Πόλεως Φιλίππȣ ἢ Φιλιππισίȣ κατὰ τὸν Ἀπόϛολον, ϗ εἶναι ἀξιόλογον διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς οἰκοδομῆς τȣ, καὶ θαυμαϛὸν διὰ τὴν ἐν αὐτῷ θαυματȣργὸν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκȣ, ἡ ὁποῖα χωρὶς χειρὸς ἀνθρώπȣ ϗ χωρὶς βαφῆς τεχνίτης ἀλλ' ἐκ θείας ἐνεργείας ϗ χάριτος ἐζωγραφίσθη μὲ τρόπον θαυμάσιον καθὼς ἑπομένως θέλομεν διηγηθῆ, καὶ ὁμολογȣμένως εἶναι Θεόγραφος, καθὼς ἦτον τὸ πρὸς τὸν Αὔγαρον ϛαλὲν ἱερὸν Μανδήλιον τȣ̃ Σωτῆρος ἡμῶν, ϗ αἱ πρὸς τὸν προφήτην Μωυσῆν δωθεῖσαι πλάκες τȣ̃ γραπτȣ̃ νόμȣ, καὶ ἐκ τȣ́τȣ· δὲν εἶναι καμμία ἀμφιβολία, ὅτι τὸ ἐν αὐτῇ τῇ ἱερᾷ Εἰκόνι ἐκτύπωμα, εἶναι ἡ ἀπαράλλακτος μορφὴ τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκȣ ϗ τȣ̃ μονογενȣ̃ς αὐτῆς Υἱȣ̃, τὸν ὁποῖον βαϛάζει εἰς τὰς Ἁγίας Ἀγκάλας της, καθότι δὲν εἶναι ἐζωγραφισμένη ἀπὸ ἐπισφαλῆ ἰδέαν, ϗ ἀθανῆ χεῖρα ἀνθρώπȣ, ἀλλ' ἀπὸ τὸν πανσθενῆ ϗ ἀλάθητον δάκτυλον τȣ̃ Θεȣ̃. ἐφάνη δὲ ἡ ἱερὰ ϗ ὑπερθαύμαϛος αὕτη Εἰκὼν εἰς τὸ Μοναϛήριον τȣ̃το ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τȣ̃ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Γερμανȣ̃ τȣ̃ ἀναχωρητȣ̃, ϗ κτήτορος αὐτῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Οὗτος ὁ ἱερὸς Πατὴρ ἀπὸ παιδικῆς τȣ ἡλικίας καταλιπὼν τὴν τύρβην καὶ ἡδυπάθειαν τȣ̃ κόσμȣ, ἀνεχώρισε, ϗ ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον τȣ̃ Ἰορδάνȣ, ὅπȣ διέτριψεν ἱκανȣ̀ς χρόνȣς μετερχόμενος τὸν ἀσκητικὸν βίον, καὶ ὁδηγȣ́μενος εἰς τὴν τελειοτάτην τῆς ἀρετῆς θεωρίαν ἀπὸ τȣ̀ς κατ' ἐκείνȣς τȣ̀ς χρόνȣς εὑρισκομένȣς ἐκεῖ ὁσιωτάτȣς ϗ θεοφόρȣς πατέρας, ἀφ' ȣ̃ δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν ἀνωτάτω θεωρίαν, ϗ ἐγένετο ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ μεταδώσῃ ϗ εἰς ἄλλȣς τῶν θείων χαρίτων, ϗ νὰ γένηται ὁδηγὸς πολλῶν ψυχῶν εἰς λιμένα σωτήριον, τῷ ἐφάνη Ἄγγελος Κυρίȣ δὶς ϗ τρὶς ϗ τῷ εἶπεν, ὅτι εἶναι θέλησις Θεȣ̃ νὰ ἀφήσῃ πλέον τὴν ἔρημον τȣ̃ Ἰορδάνȣ ϗ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ μέρη τῆς Μακεδονίας, ϗ νὰ θεμελιώσῃ Μοναϛήριον ἐπάνω εἰς ἓν βȣνὸν τῶν Φιλιππισίων ὑπ' ὀνόματι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκȣ. μὴ δυνάμενος

λοι-

λοιπὸν νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν θείαν προσαγὴν, ἔφυγον ἐκεῖθεν, καὶ μετὰ ἕνα σχεδὸν χρόνον ἔφθασεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ ὁδηγηθεὶς ἀπὸ Ἄγγελον Κυρίου ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν τῶν Φιλιππισίων πλησίον τοῦ βουνοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον ἡ θέλησις τῆς Θεοτόκου νὰ κτισθῇ τὸ Μοναστήριον. καὶ ἐν ᾧ προσηύχετο διὰ νὰ τῷ δείξῃ ὁ Θεὸς τὸν προσδιωρισμένον τόπον, αἴφνης εἶδε μίαν Φλόγαν πυρὸς ἡ ὁποία ἤρχιζεν ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, καὶ ἀνέβαινεν ἕως εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐκ τούτου ἐνόησεν, ὅτι ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ ἦτον νὰ κτισθῇ ἐκεῖ τὸ Μοναστήριον. Ὑπερεχάρη λοιπὸν, διότι τῷ ἔδειξεν ὁ Θεὸς τὸν τόπον τῆς οἰκοδομῆς, πλὴν ἐλυπεῖτο μεγάλως, διότι ὁ τρόπος καὶ ἡ δαπάνη εἰς τοιοῦτον μέρος ἦτον σχεδὸν ἀδύνατος, ἀλλ' ἡ πρὸς Θεὸν πίστις του ἐγίνετο εἰς αὐτὸν μεγίστη παρηγορία· ἐπειδὴ ἐσοχάζετο, ὅτι δὲν ἤθελε τὸν διορίσῃ ἡ Θεία Πρόνοια εἰς τοιοῦτον ἐπιχείρημα, ἂν δὲν ἦτον προσδιωρισμένος καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκτελέσεως· καθὼς καὶ τῷ ὄντι ἐγένετο ὡς θέλομεν ἰδῇ.

Δύω μεγάλοι πλούσιοι ἄρχοντες Ῥωμαῖοι ὀνομαζόμενοι ὁ μὲν Νικόλαος ὁ δὲ Νεόφυτος, οἵτινες καὶ κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐστάλθησαν πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων εἰς διαφόρους τόπους, ἐπειδὴ ἐβαρύνθησαν τὴν τύρβην τοῦ κόσμου καὶ τοὺς βιωτικοὺς περισπασμοὺς, ἀπεφάσισαν νὰ ἀναχωρήσωσι, καὶ ἐζήτουν νὰ εὕρωσι τόπον διὰ νὰ ἡσυχάσωσι, καὶ ἄνδρα ἐνάρετον διὰ νὰ διδαχθῶσιν ἀπὸ αὐτὸν τὸν μοναδικὸν βίον καὶ τὴν γνησίαν καὶ ἀμώμητον ἀρετὴν, καὶ μανθάνοντες παρὰ πάντων διὰ τὴν ἰσάγγελον πολιτείαν τούτου τοῦ ἱεροῦ Ἀνδρὸς, παρέλαβον μεθ' ἑαυτῶν ὅλους των τοὺς θησαυροὺς καὶ ἐλθόντες τοὺς ἐνεχείρισαν εἰς αὐτὸν, καὶ ὑπέταξαν καὶ τὸν ἑαυτόν των εἰς τὴν Φιλόθεον διδασκαλίαν, καὶ ψυχωφελῆ ὁδηγίαν του. Ὁ δὲ ἱερὸς Πατὴρ ἰδὼν τοῦτο ἐδόξασε τὸν Θεὸν, καὶ ἀμέσως ἐπεχειρίσθη νὰ κτίσῃ τὸ Μοναστήριον εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅπου εἶδε τὸ θαῦμα τῆς Φλογός· καὶ ὕστερον ἀπὸ πολλοὺς ἀγῶνας, καὶ ἀφορήτους κακοπαθείας ἐτελειώθει τὸ ἱερὸν τοῦτο Μοναστήριον τόσον μεγαλοπρεπὲς καὶ ὡραῖον μὲ τὴν ἐπιστασίαν τοῦ Ὁσίου τούτου Πατρὸς καὶ μὲ τὴν συνεργίαν, καὶ δαπάνην αὐτῶν τῶν θεοσεβῶν ἀνδρῶν.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωσε τὸ Μοναστήριον, καὶ δὲν ἔμενεν ἄλλη φροντὶς, εἰμὴ ὁ ἀναγκαῖος καλλωπισμὸς τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἐπιστατοῦντες λεπτουργοὶ ἡτοίμασαν δύω σανίδια διὰ τὰς Δεσποτικὰς Εἰκόνας, ἀλλ' ἐν ᾧ κατεγίνοντο νὰ τορνεύσωσι περισσότερον τὸ σανίδιον, τὸ ὁποῖον ἦτον διωρισμένον διὰ τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, αἴφνης ἐσχίσθη καὶ οἱ τεχνίτες τὸ ἔρριψαν, καὶ ἐζήτουν ἄλλο· ὁ δὲ Ὅσιος ἐλυπήθη καθ' ὑπερβολὴν, ἐπειδὴ καὶ μόνος εἶχε διαλέξῃ αὐτὸ τὸ σανίδιον διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν εὐλάβειαν, τὴν ὁποίαν ἀπέδιδεν εἰς τὴν Θεοτόκον.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι τοῦτο ἐγένετο κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ διὰ νὰ δοξασθῇ ἔτι μᾶλ-

λον ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἢ νὰ χαρῇ περισσότερον ὁ πιςὸς ἱκέτης της, ἢ καθὼς ὁ μονογενὴς Υἱός της ἐξελέξατο πτωχὲς καὶ ἀμαθεῖς Ἀποςόλες διὰ νὰ καταισχύνῃ τὲς σοφὲς τῆς γῆς, μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον ἢ ἡ Θεοτόκος ἀπεδέχθη τὸ παρεῤῥιμμένον ἐκεῖνο ἢ ἐχισμένον σανίδιον, διὰ νὰ τὸ ἀποδείξῃ πηγὴν θαυμάτων ἢ κοινὸν λατρεῖον, ἢ ἐν ᾧ ὁ Ὅσιος λελυπημένος παρημέρισε κατ' ἰδίαν διὰ νὰ προσευχηθῇ εἰς τὸν διωρισμένον καιρὸν, αἴφνης εἶδεν ἐμπροσθέν τε τὴν Κυρίαν τῦ οὐρανῦ ἢ τῆς γῆς, ἥτις ἤςραπτεν ὑπὲρ τὸν ἥλιον, ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνατενίσῃ τὰ ὄμματά τε εἰς ἐκείνην τὴν θείαν λάμψιν ἔπεσε χαμαὶ τρέμων, ἢ τότε ἤκεσε τὴν Θεοτόκον, ἥτις τῷ ἔλεγε τὲς ἑξῆς λόγες.

Γερμανὲ πιςότατε δῦλε τῦ Μονογενῦς με Υἱῦ. εἶδον τὴν πίςιν σε, ἢ τὴν ἀληθινὴν εὐλάβειαν τὴν ὁποίαν ἔχεις εἰς ἐμὲ, ἢ ἐπειδὴ τόσον ἐλυπήθης, διότι ἐχίσθη τὸ σανίδιον, τὸ ὁποῖον ἡτοιμάζετο δι' ἐμὲ, ἰδὲ ἐγὼ σοὶ χαρίζω τὴν Εἰκόνα με ἀπαράλλακτον καθιςορισμένην μὲ τρόπον θαυμάσιον εἰς αὐτὸ τὸ παρεῤῥιμμένον σανίδιον, χωρὶς νὰ βάλῃ εἰς αὐτὴν χεῖρα τεχνίτης, ἢ σοὶ δίδω ταύτην τὴν χάριν, πρὸς ἀμοιβὴν τῆς πίςεως ἢ εὐλαβείας σε, ἢ τῶν πολλῶν ἱδρώτων τὲς ὁποίες ἔχυσας εἰς τὸ νὰ οἰκοδομηθῇ τῦτο τὸ π' ὀνόματί με κτισθὲν ἱερὸν Μοναςήριον.

Ἀφ' ὃ ὁ Ὅσιος ἤκεσεν αὐτὲς τὲς λόγες, ἐσήκωσε τὰ ὄμματά τε, ἢ εἶδε τὴν Θεοτόκον, ὅτι ἐπλησίαζεν εἰς ἐκεῖνο τὸ ἐχισμένον σανίδιον, ἢ ὅτι μὲ τρόπον παράδοξον ἐτυπώθη εἰς αὐτὸ ἡ θεία μορφὴ καὶ αὐτῆς καὶ τῦ Μονογενῦς της Υἱοῦ καθημένε ἐπάνω εἰς τὰ ἱερὰ γόνατά της, ἢ ἀμέσως ἀπεπέμποντο χρυσοειδεῖς ἀκτῖνες ἀπὸ τὴν ἱερὰν αὐτὴν Εἰκόνα ἢ κατηύγαζον ὅλον τὸ περιέχον· καὶ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ εἷς μαθητὴς τῶν εἰρημένων λεπτεργῶν ὅλος ἔντρομος ἦλθεν εἰς αὐτὲς, ἢ εἶπεν, ὅτι ἐν ᾧ ἤρχετο εἰς τὸν τόπον, ὅπε ἦτον ἐῤῥιμμένον τὸ σανίδιον, αἴφνης εἶδεν, ὅτι ἦλθεν ἐκεῖ μία ὡραιοτάτη γυνὴ βαςάζεσα εἰς τὰς ἀγκάλας της ἓν ἀςραπόμορφον βρέφος, ἥτις ἐφαίνετο ὡς μία μεγαλοπρεπὴς Βασίλισσα, ἢ ὅτι ἐπλησίασεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπε ἦτον ἐῤῥιμμένον τὸ σανίδιον, ἢ βλέπεσά το, εἶπεν· αὐτὸ τὸ σανίδιον εἶναι πολλὰ ἁρμόδιον διὰ τὴν Εἰκόνα με, ἢ ματαίως οἱ Λεπτεργοὶ ζητῦσιν ἄλλο. ἐκεῖνοι ἀφ' ὃ ἤκεσαν αὐτὲς τὲς λόγες ἔτρεξαν εὐθὺς ὅλοι ὁμῦ, ἢ, ὢ τῦ θαύματος, ἐξαίφνης εἶδον, ὅτι ἦτον ἐζωγραφισμένη ἐπάνω εἰς τὸ ἴδιον σανίδιον ἡ πανάχραντος μορφὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκε ἢ τῦ Μονογενῦς αὐτῆς Υἱῦ· ἢ ἔλαμπεν ὑπὲρ τὸν ἥλιον.

Ὅλοι οἱ παρευρεθέντες τόσον μοναχοὶ, ὅσον ἢ κοσμικοὶ ἔμειναν ἐκςατικοὶ, ἢ ἐχάρησαν καθ' ὑπερβολὴν, δοξάζοντες μεγαλοφώνως τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χρι-

Χριςὸν ϗ τὴν Ὑπερένδοξον αὐτȣ̃ Μητέρα, ἡ ὁποῖα ἠθέλησε μὲ τὸ παράδοξον τȣ̃το τεράςιον νὰ θαυμαςώσῃ τὴν Ἱεράν της Μονὴν, νὰ χαροποιήσῃ τὸν πιςὸν ϗ εὐγνώμονα δȣ̃λον τῆς, νὰ ςηρίξῃ τȣ̀ς εὐσεβεῖς εἰς τὴν ἀμώμητον πίςιν, ϗ νὰ καταισχύνῃ τȣ̀ς ἀσεβεῖς.

Ὅτι τὸ θαῦμα τȣ̃τὸ εἶναι ἀληθέςατον δείκνυται ϗ ἀπὸ τȣ̃ ὅτι τὸ σανίδιον τῆς ἱερᾶς αὐτῆς Εἰκόνος εἶναι ἀτόρνευτον, ϗ τὸ σχίσμα φαίνεται μέχρι τῆς σήμερον, ἀλλὰ ϗ ὁ ἱερὸς Μητροπολίτης Μυρέων Ματθαῖος ἐλθὼν ἔξαρχος εἰς τὴν ἱερὰν αὐτὴν μονὴν κατὰ τὸ αχί. ἔτος, παρετήρησεν ἀκριβῶς, ϗ πληροφορηθεὶς διὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ, συνέγραψε ϗ παρακλητικὸν κανόνα εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, διὰ τȣ̃ ὁποίȣ ὁμολογεῖ, ϗ ἐξυμνεῖ τὸ μέγα τȣ̃το τεράςιον, δοξολογῶν εὐσεβῶς τὴν ἀπείρανδρον Μητέρα τȣ̃ Σωτῆρος ἡμῶν, ἥτις δύναται, ὅσα καὶ βέλεται. Βεβαιȣ̃ται δὲ ἔτι μᾶλλον ἀπὸ τὰ ἀδιάκοπα θαύματα τὰ ὁποῖα ἐνεργεῖ καθ' ἡμέραν εἰς ὅλȣς ἐκείνȣς, οἱ ὁποῖοι καταφεύγȣσιν εἰς τὴν σκέπην ϗ βοήθειάν της μὲ πίςιν ϗ εὐλάβειαν. Διὰ τȣ̃το ϗ τρέχȣσιν ἀκαταπαύςως ἀπὸ ὅλα τὰ περίχωρα τῶν Φιλιππισίων ϗ ὅλης τῆς Μακεδονίας οἱ Χριςιανοὶ φέροντες τȣ̀ς ἀσθενεῖς των, καὶ κἀνεὶς δὲν ἐπιςρέφει χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν ἴασιν ψυχῆς ϗ σώματος ἀπὸ τὴν ἀχειροποίητον καὶ θαυματȣργὸν αὐτὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκȣ, ἧς ταῖς πρεσβείαις διαφυλάττοι ἡμᾶς ὁ Κύριος ἀπὸ παντὸς κακȣ̃, καὶ καταξιώσαι τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Στί-

ΣΤΙΧΟΙ ΗΡΩΕΛΕΓΕΙΟΙ

Περὶ τȣ̃ Θαύματος, ὅπερ ἐγένετο, εἰς τὴν πάνσεπτον κ̀ Ἀχειροποίητον Εἰκόνα

τῆς

ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ςίχος. „Ἐν τῷ δ' εἴσιθι τῷ Ἱερῷ τεμένει γε σὺν αἰδοῖ

ἐξήγησ. Σὺ ὦ εὐλαβέσατε προσκυνητὰ, εἴσελθε εἰς τȣ̃τον τὸν σεβάσμιον Ναὸ με εὐλάβειαν.

ςίχ. „Μητρὸς Θειοτόκȣ Εἰκόνα λευσόμενος

ἐξ. Διὰ νὰ ἰδῆς καὶ νὰ ἀσπαθῆς εὐλαβῶς τὴν Εἰκόνα τῆς Μητρὸς τ Θεȣ̃.

ςίχ. „Χρώσιος ἐκτὸς τῷ δ' ἐν σήματι οἱ ὁράαται.

ἐξ. Ὁποία χωρὶς βαφὴν φαίνεται ἐπάνω εἰς τȣ̃το τὸ Εἰκόνισμα.

ςίχ. „Ὡς ἄτερ χειρῶν γραπτομένα μερόπων.

ἐξ. Ὡς καθιςορημένη χωρὶς χειρὸς ἀνθρώπων.

ςίχ. „Μήγε τὸ θαμβαλέον τό δε ἄλλῳ εἴκελον οἴει,

ἐξ. Μὴ νομίζῃς αὐτὸ τὸ μέγισον θαῦμα παρόμοιον μὲ ἄλλο,

ςίχ. „Τῶν, ὅσα ἐν γαίᾳ θαύματα ἄλλα πέλει.

ἐξ. Ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ θαύματα, ὅσα ἄλλα ἐγένοντο εἰς τὴν γῆν.

ςίχ. „Οἴη γὰρ Μαρίη μερόπων τελέθει μεδέȣσα,

ἐξ. Διότι μόνη ἡ Θεοτόκος Μαρία εἶναι ἡ Βασιλὶς καὶ προςάτις τῶν ἀνθρώπων.

ςίχ. „Τῆς ἄγραφον μορφὴν δέρκε ἀμβροσίην.

ἐξ. Τῆς ὁποίας παρατήρησον καλῶς τὴν ἀζωγράφισον ἀπὸ χεῖρα ἀνθρώπȣ καὶ θείαν Εἰκόνα.

ςίχ. „Εὔχεο χεῖρ' ὀρέγων εἰς ȣ̉ρανὸν ἀςερόεντα

ἐξ. καὶ ὑψώσας τὰς χεῖράς σȣ εἰς τὸν πλήρη ἀςέρων ȣ̉ρανὸν παρακάλεσο.

τὸν

τὸν Θεόν.

ςίχος. „Ἄφθιτον ἀςεροπὴν τῇ δ' ἐνεῦσαν ἰδεῖν.

ἐξήγησ. Ὥςε νὰ εἴδῃς τὸ ἄφθαρτον ϗ οὐράνιον Φῶς, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς αὐτὴν τὴν ἱερὰν Εἰκόνα.

ςίχ. „Ἠδ' ἐπίπνοιαν, τῆς δ' ἔπι οὐρανόθεν κατιοῦσαν.

ἐξ. Ὁμοίως ϗ τὴν θείαν χάριν, ἡ ὁποία καταβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν θείαν Εἰκόνα.

ςίχ. „Ἐσθλοδότειραν Ἁγνὴν οἰογόνου τέκεος.

ἐξ. καὶ ἡ ὁποία εἶναι παρεκτικὴ ἀγαθῶν, καὶ ἄμωμος ὡς οὖσα χάρις τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τῆς Παρθένου.

ςίχ. „Φοινίσσουσα δ' ὁρᾶται ἐρυθομένη Θεοειδής.

ἐξ. Φαίνεται δὲ μὲ φοινικοῦν χρῶμα, ἐπειδὴ κοκκινίζει ὡς θεία ὄντως μορφή,

ςίχ. „Εἰκοσιφοινίσσης τ' οὔνομα τῇ δέδοται.

ἐξ. Διὰ τοῦτο καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα Εἰκοσιφοίνισσα ἐπειδὴ ἡ Εἰκὼν ἔχει κόκκινον χρῶμα.

ςίχ. „Τόφρα Πατὴρ ϗ τῇ δε μονῇ τό δε τοὔνομα θῆκε.

ἐξ. τότε ὁ ἱερὸς Πατὴρ ϗ κτήτωρ Γερμανὸς ἐπέθηκε καὶ εἰς τὴν μονὴν ταύτην τὸ ἴδιον ὄνομα.

ςίχ. „Εἰκόνος ἐξ ἱερῆς Θεοτόκου μετάγων.

ἐξ. Ἐπειδὴ τὸ μετέφερων εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἱερὰν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου.

Κανὼν εἰς τὴν ἀχειροποίητον Εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκȣ ϗ Ἀειπαρθένȣ Μαρίας τῆς ἐν τῇ Μονῇ τῆς Εἰκοσιφοινίσσης, πονηθεὶς πάλαι Ματθαίῳ ταπεινῷ Μητροπολίτῃ Μυρέων.

ȣ̃ ἡ ἀκροσιχίς.

Ματθαῖος ὑμνῶ τὴν ἀπείρανδρον Κόρην.

Ὠδὴ ά. Ὁ Εἱρμὸς, ᾠδὴν ἐπινίκιον ᾄσωμεν.

Μητέρα σε ἔγνωμεν Ὑψίσȣ Λόγȣ, λόγον σόν μοι πάρεχε, καὶ φωταγώγησον, Παρθένε, νῦν τὸν ἐμὸν, τῷ ἀνυμνῆσαί σȣ θερμῶς, θείας Εἰκόνος μορφήν.

Ἀνάρχȣ γεννήτορος, ἄχρονον Λόγον, γαςρίσȣ ἐμόρφωσας, ὃς ϗ ἐμόρφωσεν ἐπὶ σανίδος φρικτῶς, τῆς σῆς Εἰκόνος τὴν μορφὴν ἀχειροποίητον.

Τὸ θαῦμα Πανάμωμε τῆς σῆς Εἰκόνος, ὁρῶντες θαυμάζομεν, καὶ ἀνυμνȣ̃μέν σε, ὅτι παρέχει ἡμῖν παντοίων νόσων ϗ δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Θεȣ̃ σὺ ἐμόρφωσας ἄμορφον Λόγον, μορφὴν δȣ́λȣ Πάναγνε ἐκ σȣ̃ λαβόντα γαςρὶ δίχα χρωμάτων δ' αὐτὸς, ϗ ἄνευ Δέσποινα χειρὸς τὴν σὴν Εἰκόνα μορφοῖ.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμὸς, Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν.

Ξύλον ὃ ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομȣ̃ντες, τȣ̃το ἐγένετο νοσȣ́ντων ἰατρεῖον, τȣ̃τό ἐςι τὸ ξύλον ἐν ᾧ διετύπωσεν Ἁγνὴν Μητέρα ὁ Χριςὸς ἣν κατοικῆσαι ἠρετίσατο.

Ἴδε, ὃ ἀπεδοκίμασαν ξύλον οἱ τεχνῖται, τȣ̃το ἐγεννήθη ταμεῖον τεραςίων, αὐτὸ ἐςι σκεῦος, ἐν ᾧ τεθησαύρισαι ὑγιεία ῥῶσις τοῖς πιςοῖς, σὲ Θεοτόκον καταγγέλλȣσιν.

Ὅρος, ὃν Ἁγνὴ διέθετο ὁ Πατὴρ τῶν φώτων, ȣ̃τος ἐγεννήθη ἡμῖν εἰς σωτηρίαν, πεπλήρωται, ἐπὶ γὰρ αὐτὸς κατεσκήνωσεν ἐν τῇ γαςρίσȣ ὁ Υἱὸς, τὴν βροτῶν φύσιν ἀνεμόρφωσε.

Σῶσαι βȣληθεὶς ὁ Κύριος, τὴν ἑαυτȣ̃ Εἰκόνα ἐκ σȣ̃ τὴν ἀνθρωπίνην ἀνέλαβε φύσιν, αὐτός ἐςιν ὁ δείξας ἀφράσως πανύμνητε ἐπὶ σανίδος σὴν μορφὴν, ἣν ϗ θαυμάτων πηγὴν ἔδειξε.

Χορ-

Χορὸς Ἀγγελικός.

Τὴν ἄχραντον μορφὴν, τῆς Παρθένε Μαρίας τιμήσωμεν πιςοὶ, ὡς αὐτὴ παραδόξως βοήθεια γέγονε τοῖς ἐν πίςει προςρέχεσι θαῦμα μέγιςον, πῶς ἀχρωμάτως ἐφάνη, ξένον ἄκεσμα, Παρθένος ἔτεκε βρέφος, Θεὸν προαιώνιον.

Τὴν Σοφίαν ϗ λόγον.

Εὐδοκίᾳ Παρθένε τε͂ σε͂ Υἱε͂, ἐν Εἰκόνι τυπε͂ται ἡ σὴ Μορφὴ ἄνευ τεχνεργήματος, ϗ χρωμάτων Πανάχραντε, βρύει ὧν θαύματα, καὶ πηγάζει ἰάματα· τοῖς ἐν πίςει προςρέχεσιν εὐσεβῶς καὶ τιμῶσί σε, οἷς περ διὰ πλῆθος πρεσβειῶν σου Παρθένε, παρέχεις τὴν ἴασιν τῆς ψυχῆς, καὶ τε͂ σώματος, ϗ πιςῶς ἐκβοῶμέν σοι, οἰκτείρησον Παρθένε ἡμᾶς, ϗ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς πιςῶς προσκυνε͂σι τὸ θεῖον ἐκτύπωμα.

Ὠδὴ δ΄. Ὁ Εἱρμὸς, ἐν Πνεύματι προβλέπων.

Ὑμνῶ τὴν Εἰκόνα σε, τιμῶ ϗ προσκυνῶ τὴν ἀχειροποίητον Παρθένε Μαριὰμ ἐπὶ Σανίδος δίχα χρωμάτων μορφωθεῖσαν, ὑπὸ πιςῶν τε ἁπάντων προσκυνεμένην, δόξα σοι ἁγία Πανύμνητε.

Μορφὴν ἀχειρότευκτον ὑμνῶ πανευσεβῶς, τὴν σὴν Μητροπάρθενε, ϗ γόνυ εὐλαβῶς, κλίνω καρδίας ϗ σώματος τῆς ἀναξίοις χείλεσί τε κατασπάζομαι Θεοτόκε, ϗ σὲ προσκυνῶ Παναμώμητε.

Ναὸν Σολομόντειον, ϗ πύλην Κιβωτὸν λυχνίαν ϗ τράπεζαν χορὸς τῶν Προφητῶν, ἑώρακέ σε ἐν Πνεύματι προτυπωθεῖσαν, ϗ νῦν ἐπὶ σανίδος χειρὸς ἄνευ μορφωθεῖσαν, ἡμεῖς σε καθορῶμεν Παρθένε.

Ὢ θαῦμα παράδοξον μορφὴ ἄνευ χειρὸς, καὶ τόκος Θεόπαιδος σπορᾶς ἄνευ ἀνδρὸς, ἐπ᾽ ἀμφοτέροις ὁρῶμεν θαυμαςωθεῖσαν, τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, ϗ δοξασθεῖσαν, δόξα σοι Ἁγία Πανύμνητε.

Ὠδὴ ε΄. Ὁ Εἱρμὸς. Τὴν σὴν Εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

τὴν σὴν τιμῶμεν μόρφωσιν, ὦ Μῆτερ Θεε͂ καὶ γὰρ ἄνευ χειρὸς ἀνθρώπε ἱςόρηται, τὰ κατ᾽ αὐτὴν πάντες θαυμάζομεν, ὅτι ἰαμάτων ἐςὶ παντοίων πλήρης.

Ἣν ᾑρετίσω οἴκημα Υἱὲ τε͂ Θεε͂, ταύτην ἐν σανίδι λαμπρῶς σὺ ἐμόρφωσας, ἐξ ἧς πηγάζει ἀνεξάντλητος βρύσις ἰαμάτων, ϗ τερασίων χάρις.

Ναόν σε ἔγνων πάντιμον Υἱε͂ τε͂ Θεε͂, ἐξ ε͂ τὴν ἀνθρώπε μορφὴν ἐνεδυσάμενος, μορφήν σε Κόρη ἀχειρότευκτον, ἔδειξε παραδόξως· ἐξ ἧς πηγάζει χάρις.

Ἀπείρανδρον Μητέρα σε Υἱὸς τε͂ Θεε͂, ἁγνὴν Θεοτόκον ἐνδόξως ἀνέδειξε· μορφήν σε αὖθις διετύπωσε, μέγα σε τὸ θαῦμά ἐςιν ἐν ἀμφοτέροις.

Ὠδὴ

Ὠδὴ ς΄ Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Πᾶσαν ἔννοιαν θροεῖ, τὸ γενόμενον ἐν σοὶ, ἀχρωμάτως γὰρ μορφὴν, ὑπὲρ φύσιν ἐκτελεῖς, ἐγένου δὲ νοσούντων ῥῶσις, καὶ ἰαμάτων πηγή.

Ἔχρισέ σε ὁ Θεὸς ἐν τῷ Πνεύματι αὐτοῦ, δείξας δὲ σοῦ καὶ μορφὴν ἀχειρότευκτον αὐτὴν, σὲ ἔδειξε πταισμάτων λύσιν τοῖς προσκυνοῦσιν αὐτήν.

Ἵλεως ἡμῖν γενοῦ, Μητροπάρθενε Ἁγνὴ, τοῖς ἐν πίστει θέαν σὴν, προσκυνοῦσιν εὐσεβῶς, ἣν ἔδειξας δίχα χρωμάτων, τετυπωμένην ἡμῖν· ῥᾶνον δρόσον οἰκτιρμῶν, ἐφ᾽ ἡμᾶς τοὺς σὲ πιστῶς ἀνυμνοῦντας καὶ τὴν σὴν, ἀχειρότευκτον μορφὴν Πανύμνητε, ἀσπαζομένους, καὶ πάντας οἴκτειρον.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν μορφὴν τὴν ἄχραντον τῆς σῆς πανσέπτου Εἰκόνος, τοῖς σοῖς δούλοις δέδωκας ἀχειροποίητον σκέπην, δώρησαι τοῖς σε τιμῶσι τὴν σωτηρίαν, αἴτησαι πταισμάτων λύσιν τοῖς σὲ ὑμνοῦσιν, τὸν γὰρ Κτίστην ἐν ἀγκάλαις Παρθένε φέρεις, ὃν οἱ Προφῆται ἐκήρυξαν.

Ὁ Εἱρμός, Ὠδὴ ζ΄. Ἡ Κάμινος Σωτὴρ ἐδροσίζετο.

Ἀχρώματον μορφὴν τῆς Θεόπαιδος, τιμήσωμεν βοῶντες καὶ ψάλλοντες· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ ἐκτυπώσας αὐτήν.

Νεάνιδος Ἁγνῆς τὸ ἐκτύπωμα, ἐνδόξως ὑπὲρ ἔννοιαν γέγραπται, ἄνευ χειρὸς καὶ βαφῆς εἰς σωτηρίαν ἡμῶν.

Δυνάμωσον Πανάμωμε Δέσποινα, καρδίας τῶν ὑμνούντων τὴν ἄχραντον ὑπερφυῶς σου μορφὴν, ἣν παραδόξως τυποῖς.

Ὁ Εἱρμὸς, Ὠδὴ η΄. Ὃν φρίττουσιν Ἄγγελοι καὶ.

Ῥευμάτων ἀντλήσατε τῆς χάριτος πιστῶς, ἐκ πηγῆς Θεόπαιδος, ἧς πάντιμον μορφὴν ἀσπάσασθε πάντες ἥτις οὐκ ἐκ χειρὸς, ἀλλ᾽ ἐκ τῆς Ὑψίστου προνοίας ἐμορφώθη.

Ὁ μέγας προέγραψε σὲ βάτῳ Μωϋσῆς, ὁ Λόγος δὲ γέγραφεν Εἰκόνα σῆς μορφῆς, ὁ μὲν ὕμνησέ σε, ὡς Μητέρα Θεοῦ. ὁ δὲ ἔδειξέ σε πηγὴν τῶν ἰαμάτων.

Ναὸν καὶ Παλάτιον Θρόνον τοῦ Θεοῦ, τρανῶς προετύπωσε χορὸς τῶν προφητῶν, τυπώσας δὲ πάλιν σὸς Υἱὸς σὴν μορφὴν ἐπὶ σανίδος, ἐνέπλησε θαυμάτων.

Κυρίαν σὲ ἔγνωμεν τοῦ Κόσμου Μαριὰμ ὡς Χριστὸν κυήσασαν τὸν Κόσμου Ποιητὴν, ὅς σε ἐδόξασεν ὡς Μητέρα αὐτοῦ, καὶ τὴν σὴν Εἰκόνα ἐνέπλησε θαυμάτων.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμὸς, Τὴν Ζωοδόχον Πηγήν.

Οἰκονομίας Ταμεῖον σεβάσμιον τῆς ἀχωρήτου δοχεῖον Θεότητος, φωτοφόρον σχή-

σκήνωμα, λαμπρὸν παλάτιον τοῦ Θεοῦ καὶ βασιλέως· τὴν Θεοτόκον Μαρίαν μεγαλύνωμεν πιστοί.

Ῥημάτων ξένων Ἀγγέλου ἀκούσασα, ἡ Θεοτόκος Μαρία ἡ Πάναγνος, πρὸς αὐτὸν ἐβόησε, γένοιτό μοι Ἄγγελε οἶκον γενέσθαι Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως, ἧς τὴν πάντιμον Εἰκόνα προσκυνήσωμεν πιστοί.

Ἡ ἀχειρότευκτος θέα, ἣν γέγραφεν, ἐπὶ σανίδος ἀῤῥήτως ἡ Πάναγνος, λιμὴν πέλει σωτήριος, τοῖς ἀσθενοῦσι πηγὴ τῶν ἰαμάτων, καὶ ἡμῖν πᾶσι βροτοῖς σωτηρία καὶ ζωή.

Νεῦσον Κυρία πρὸς ὕμνον θεράποντος ἐξ ἀναξίων χειλέων χεόμενον, καὶ ἄφεσιν βράβευσον τῶν πολλῶν πταισμάτων μου, ὡς Μήτηρ οὖσα Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως· καὶ γὰρ διὰ πρεσβειῶν σου, ὅσα θέλεις ἐκ τελεῖς.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος, ἐν ἁπλῇ σανίδι, ἀχρώματος ἄβαφος, ἡ θέα Μητρὸς Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος, ἄνευ χειρὸς καὶ βαφῆς, ὑπὸ Θεοῦ παραδόξως νῦν γέγραπται, ὁρᾶται θαῦμα διπλοῦν ἐκ γὰρ παρθένου Θεὸς σεσωμάτωται ἐξ Εἰκόνος ταύτης δὲ πάλιν, τῶν θαυμάτων ἔκπληξις, καὶ πιστῶν σωτηρία, καὶ ἡ βρύσις τῶν ἰάσεων.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος, Εἰκὼν τῆς Παρθένου, ὑπὲρ φύσιν γέγραπται ἄνευ χειρὸς καὶ βαφῆς καὶ χρωματίσεως, εὐφράνθητε γηγενεῖς, ἐπὶ τὸ μέγιστον τοῦτο νῦν θέαμα. δοξάσατε τὴν Ἁγνὴν, ἐπὶ τὸ ἔνδοξον τοῦτο τεράστιον, νέμει γὰρ τὴν σωτηρίαν, τοῖς ἐν πίστει μέλπουσιν, ἐν ᾠδαῖς ἀσιγήτοις, τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος, ἡ λαμπρὰ Παρθένος, ἐν σανίδι γέγραπται, ἄνευ χειρὸς τεχνουργοῦ λαμπρῶς ἱστόρηται, θαυμάτων ἐστὶ μεστὴ, καὶ ἰαμάτων πηγὴ ἀνεξάντλητος, ναμάτων ζωοποιῶν, καὶ ἐξαισίων χαρίτων τοῦ πνεύματος, ταύτην πάντες, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ τιμήσωμεν ἀσπαζόμενοι ταύτης θέαν τὴν ἀχειροποίητον.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος, ἡ φεδρὰ Παρθένος, ἐν εἰκόνι γέγραπται, ἡ μόνη ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη Ἁγνὴ ἐφέστηκε γὰρ ἡμῖν, τῶν ἰαμάτων παρέχουσα χάριτας, καὶ φλέγουσα πονηρὰ, ἀναερίων πνευμάτων συστήματα, νέμει γὰρ τὴν σωτηρίαν τοῖς πιστῶς ἀνυμνοῦσιν αὐτῆς ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, τὸ παράδοξον μυστήριον.

Περὶ

Περὶ τῆς ὀνομασίας τῆς Ἱερᾶς καὶ Πατριαρχικῆς Μονῆς τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, δηλαδὴ, πόθεν ἐπεκράτησε νὰ ὀνομάζηται

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ

τῆς

ΚΟΣΦΟΙΝΙΣΣΗΣ.

Δὲν εἶναι καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ἡ ὀνομασία αὕτη ἐδόθη εἰς τὴν Ἱερὰν ταύτην Μονὴν ἐξ ἀρχῆς τῆς οἰκοδομῆς της, καὶ ἐκ τότε ὠνομάζετο μὲ τοιοῦτον ὄνομα. ἐπειδὴ καὶ διὰ τὴν ἐπιπολάζουσαν ἀμάθειαν δὲν ἤξευρον τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, ἐβιάζοντο νὰ καταφεύγωσιν εἰς πράγματα σχεδὸν ἀνύπαρκτα, καὶ νὰ ἀποδιδῶσι λόγους παραλόγους καὶ πάντη ἀνοικείους εἰς τὸ πρᾶγμα. καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγον, ὅτι ἐδόθη τὸ ὄνομα, ἀπὸ τὸν Κόσιφον τὸ πουλίον, τὸ ὁποῖον ἐκ παραδόσεως λέγουσιν ὅτι ἔδειξε τὸ νερὸν τοῦ Μοναστηρίου εἰς τὸν ἀοίδιμον κτήτορα ἅγιον Γερμανὸν καὶ ἐκ τούτου τάχα ὠνομάσθη Κοσφοίνισσα, ἄλλοι πάλιν ἔλεγον· ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Πατέρες πεφοβισμένοι ὄντες ἀπὸ τοὺς περιφερομένους κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη κλέπτας καὶ κακοποιοὺς ἀνθρώπους εἶχον σχεδὸν ἀείποτε κεκλεισμένην τὴν πόρταν τοῦ Μοναστηρίου καὶ ἐβιάζοντο νὰ καταβιβάζωσιν ἀπὸ τοῦ τείχους εἰς τοὺς διαβάτας τὰς ἀναγκαίας ζωοτροφίας μὲ καλάθιον, καὶ ἐπειδὴ τὸ καλάθιον κατὰ τὴν Βουλγαρικὴν γλῶσσαν λέγεται Κόσνιτζα, διὰ τοῦτο καὶ τὸ Ἱερὸν τοῦτο Μοναστήριον ἔλαβεν ἀπὸ τούτου τὴν ὀνομασίαν καὶ τοιαῦτα διηγήματα ἔλεγον ἐξ ἀμαθείας οἱ ἐρωτώμενοι μοναχοὶ, εἰς τοὺς ἐρωτῶντας Χριστιανούς· ἀλλὰ δὲν εἶναι οὔτε δίκαιον οὔτε κατάλληλον νὰ ὀνομασθῇ εἰς τοιοῦτον ἀρχαῖον καὶ γεραρὸν Μοναστήριον ἀπὸ τοιαῦτα εὐτελῆ ὄντα, ὁποῖα εἶναι ὁ Κόσιφος καὶ ἡ κόσνιτζα, καὶ ἔπεται αὐτὴ ἡ ὀνομασία νὰ ἔχῃ μίαν αἰτίαν ἀνωτέραν καὶ τιμιωτέραν.

Ὅσα τοιαῦτα παλαιὰ καὶ σεβασὰ Μοναστήρια εὑρίσκονται ἁπανταχοῦ, ἔχουσι καθὲν τὴν ἰδίαν ὀνομασίαν ἢ ἀπὸ τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ἐκτισμένα ὡς τὸ Σίναιον ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ ὄρους Σινᾶ, ἢ ἀπὸ τὸν κτήτορα. καθὼς τὸ τῶν Ἰβήρων ἀπὸ τοὺς Ἴβηρας (Γκιουρτζίδες) καὶ τὸ τοῦ Φιλοθέου ὡς ἀπὸ τὸν κτήτορα Φιλόθεον. καὶ τὸ τοῦ Καρακάλου ἀπὸ τὸν κτήτορα Καράκαλον Βασιλέα τῶν Ῥωμαίων, ἢ ἀπό τινος θαύματος, τὸ ὁποῖον ἐπράχθη ἐν αὐτῷ, ὡς τὸ Βατοπαῖδι ἀπὸ τὸ θαῦμα τὸ ὁποῖον ἔδει-

ἔδειξεν ἡ Θεοτόκος εἰς τὸ παιδίον τοῦ Βασιλέως, καθὼς διαλαμβάνει ἡ περὶ τούτου ἱστορία ϗ τὸ χιλιαντάριον ἀπὸ τὸ κατὰ τῶν Λατίνων θαῦμα, ὅτε ὁ Πάπας ἐπεχείρησε νὰ τὸ ἐρημώσῃ, ϗ ἄλλα πολλά. Τοῦτο τὸ Μοναστήριον δὲν ἔχει βέβαια τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τὸν τόπον, καθότι παρατηροῦντες τὴν Ἱστορίαν, δὲν εὑρίσκομεν, ὅτι τὸ ὄρος τοῦτο τῶν Φιλιππισίων ὠνομάζετο ποτὲ μὲ τοιοῦτον ὄνομα. Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ϗ κτήτωρ δὲν ἠθέλησε διὰ μετριοφροσύνην του νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ μήτε τὸ ἴδιόν του ὄνομα, μήτε τὸ ὄνομα τῶν θεοσεβῶν ἐκείνων ἀνδρῶν οἱ ὁποῖοι κατέβαλον ὅλην τὴν περιουσίαν των ϗ συνήργησαν μὲ ὅλην των τὴν ψυχὴν εἰς τὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ τοῦ Μοναστηρίου. εἶναι λοιπὸν ὁμολογούμενον, ὅτι ἡ τοιαύτη ὀνομασία ἐδόθη εἰς τὸ Μοναστήριον ἀπὸ τοῦ θαύματος, τὸ ὁποῖον ἐγένετο εἰς τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, καθὼς προείρηται· ἀλλὰ τὸ θαῦμα ἐκεῖνο ἦτον, ὅτι ἀχειροποιήτως ἐζωγραφίσθη ἡ μορφὴ τῆς Θεοτόκου ἐπάνω εἰς τὸ ἀπορριμμένον σανίδιον, ὅθεν ϗ εἵπετο νὰ ὀνομασθῇ Ἀχειροποίητος ἢ μὲ ἄλλο τοιοῦτον ὄνομα ϗ οὐχὶ Κοσφοίνισσα, δηλαδὴ μὲ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἁπλῶς θεωρούμενον μήτε σημασίαν ἔχει καμμίαν, μήτε σχέσιν εἰς τὸ γενόμενον θαῦμα, ἐξεταζόμενον ὅμως κατὰ βάθος, ϗ ἀναλαμβάνον τὴν ἀρχαίαν ϗ πρωτότυπον μορφήν του, φαίνεται οἰκειότατον.

Ἐν ᾧ ὑπερφυῶς ἐζωγραφίσθη χωρὶς χειρὸς ἀνθρώπου ἡ Ἄχραντος μορφὴ τῆς Θεοτόκου εἰς ἐκεῖνο τὸ σανίδιον, τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐξεθάμβισε τοὺς παρόντας ἦτον ἡ ὑπερβάλλουσα ἐκείνη Θεία λάμψις, ἡ ὁποία ἐξήρχετο ἀρρήτως ἀπὸ τὴν ἱερὰν αὐτὴν Εἰκόνα ϗ κατηύγαζε τοὺς περιεστῶτας· αὐτὴν τὴν λάμψιν δὲν ἐδυνήθησαν νὰ συγκρίνωσι μὲ ἄλλο τί, εἰμὴ μὲ τὸ πῦρ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶδεν ὁ Θεόπτης Μωϋσῆς, ὅτι ἀκαταφλέκτως κατέκαιε εἰς τὸ Σινᾶ τὴν Βάτον, ϗ καθὼς ἐκεῖνος δὲν ἐδύνατο νὰ διακρίνῃ τὴν Βάτον μέσα εἰς τὰς φλόγας ἐκείνου τοῦ Θείου πυρὸς, οὕτω ϗ ὅσοι ἔβλεπον τὴν ἱερὰν αὐτὴν Εἰκόνα, δὲν ἐδύναντο νὰ διακρίνωσι τὴν θείαν τῆς Θεοτόκου μορφὴν ἐκθαμβούμενοι ἀπὸ τὸ πυροειδὲς ϗ ἀκτινοβόλον ἐκεῖνο φῶς. Εἵπετο ἐξ ἀνάγκης νὰ ἀποδώσωσιν ὄνομα εἰς τὴν ἐξαισίαν λάμψιν, ἀλλ' ὁ ὑπερβολικὸς θαυμασμός των ϗ ὁ πολυειδὴς ϗ ἀκατανόητος χρωματισμὸς δὲν τοῖς ἔδιδε καιρὸν νὰ προσδιορίσωσι, ϗ νὰ ἀποδώσωσιν εἰς αὐτὴν τὸ προσφυὲς ϗ κυριώτερον ὄνομα. Ἐπειδὴ ἄλλοτε μὲν ἔβλεπον, ὅτι ἔλαμπε θαυμασίως, καὶ ἔπεμπε χρυσαυγεῖς ἀκτῖνας, ὡς ὁ ἥλιος, ἄλλοτε δὲ, ὅτι ἐλευκαίνετο μὲ τρόπον ἐξαίσιον ϗ ἐφαίνετο ὡς φλὸξ πυρὸς, ϗ ἄλλοτε ἐλάμβανεν ἄλλο τι χρῶμα δυσεξήγητον ϗ ὑπερφυές. Τότε ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ ϗ κτήτωρ τῆς ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, καὶ ὅσοι εὑρέθησαν μετ' αὐτοῦ ὅσιοι ϗ πεπαιδευμένοι ἄνδρες μετὰ πολλὴν ἀπορίαν ϗ σκέψιν. ἔκριναν

εὔλο-

εὔλογον νὰ ὀνομάσωσι τὴν τοιαύτην ἀπόῤῥητον ποικιλίαν τῶν χρωμάτων μὲ τὸ ὄνομα Φοινικοῦν, ἐπειδὴ τρόπον τινὰ τοῦτο τὸ χρῶμα καὶ πρὸς τὸν ἥλιον ἔχει σχέσιν, καὶ πρὸς τὸ πῦρ, καὶ ἑπομένως, ἂν καὶ τῷ ὄντι δὲν ἦτον παραστατικὸν κυριολεκτικῶς τοῦ θείου Φωτὸς τῆς ἱερᾶς αὐτῆς Εἰκόνος, λογίζεται ὅμως παρὰ πάντων, ὅτι εἶναι τὸ τιμιώτερον χρῶμα, μὲ τὸ ὁποῖον καὶ οἱ Βασιλεῖς τῆς γῆς ἐγκαλλωπίζονται.

Ἀφίνοντες ἡμεῖς τὰς λοιπὰς πολυειδεῖς περὶ χρωμάτων δόξας καὶ λογομαχίας τῶν Ὀπτικῶν καὶ Φυσιολόγων, λέγομεν μόνον, ὅτι Φυσικῶς ὅλα τὰ χρώματα αὐτὰ καθ᾿ ἑαυτὰ δὲν δύνανται νὰ ὑπάρχωσιν, ἀλλὰ θεωροῦνται ἐπάνω εἰς ὑποκείμενον ἢ ἱμάτιον δηλαδὴ, ἢ ξύλον, ἢ λίθον, ἢ ἄλλο τὶ πρᾶγμα, καὶ αὐτὸ λοιπὸν τὸ κεχρωματισμένον Φῶς μ᾿ ὅλον τὸ ὅτι ὁμολογουμένως ἦτον Θεῖον, ὑποπέπτωκεν εἰς τὴν ὅρασιν, καὶ εἴπετο, κατὰ θείαν συγκατάβασιν νὰ ὑπαχθῇ εἰς τοὺς ὅρους τῆς Φύσεως καὶ νὰ Φανῇ ἐπάνω εἰς ὑποκείμενον, καὶ τοῦτο ἦτον ἡ Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου. Ὅθεν ἔπρεπε τὸ ὄνομα νὰ ἀποδοθῇ ἐπιθετικῶς εἰς τὴν Εἰκόνα, καὶ ὠνομάσθη Φοινίσσουσα, δηλαδὴ Εἰκὼν ἥτις αὐγάζει μὲ λαμπρὰ καὶ ἀκτινοειδῆ χρώματα· καὶ οὕτως ἐπεκράτησε νὰ λέγηται Εἰκὼν Φοινίσσουσα· ὕστερον ἄλλοι τινὲς ἑνώσαντες τὰς δύω λέξεις, τὴν ὠνόμασαν ΕἰκονΦοινίσσουσα, ἐπειδὴ δὲ καὶ μήτε ἡ συμφωνία τοῦ ν καὶ Φ ἦτον κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης συνήθης, μήτε ἡ προφορὰ δεκτὴ εἰς τὰς ἀκοὰς διὰ τὸ κακόφραστον, προσέθηκαν τὸ ι καὶ τὴν ὠνόμασαν ΕἰκονιΦοινίσσουσαν, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ τοῦ γενομένου θαύματος δηλωτικὸν, καὶ τῆς θαυμασίας ἐκείνης λάμψεως παραστατικὸν, καθότι Φανερώνει λάμψιν πολυειδῆ καὶ πολυχρώματον ὁποία ἦτον τῷ ὄντι ἐκείνη ἡ θεία λάμψις, ἥτις ἐξ ἀρχῆς ἀπεπέμπετο ἀπὸ τὴν ἱερὰν αὐτὴν τῆς Θεοτόκου Εἰκόνα, ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ πολυσύλλαβον τῆς λέξεως ἔκαμε δύσκολον καὶ ἀηδῆ τὴν προφορὰν, ἀπέβαλον τὴν μεταξὺ δίφθογγον ου, καθὼς συμβαίνει καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας λέξεις, καὶ ἔτρεψαν τὸ ν εἰς σ, καὶ ἐσχημάτισαν τὸ ὄνομα ΕἰκοσιΦοίνισσα.

Τοῦτο εἶναι τὸ ἀληθὲς καὶ ὀρθὸν ὄνομα τοῦ ἱεροῦ τούτου Μοναστηρίου, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη καὶ προσφυὴς αἰτία τῆς τοιαύτης ὀνομασίας, καὶ οὐχὶ τὰ εὐτελῆ ἐκεῖνα ὄντα, τὰ ὁποῖα εἴπομεν ἀνωτέρω. Καὶ μὲ ὅλον τὸ ὅτι ὁ πανδαμάτωρ χρόνος, ὁ ὁποῖος καὶ τὰ ἱστάμενα καταβάλλει καὶ τὰ πεπτωκότα ἀνορθοῖ, καὶ ἡ ἐπιπολάσασα καὶ κατ᾿ ἐκεῖνα τὰ μέρη ἀμάθεια συνήργησαν ὥστε ἄλλοι μὲν νὰ παραμορφώσωσι τὸ ὄνομα καὶ ἀντὶ ΕἰκοσιΦοίνισσα νὰ τὸ ἐκφράσωσι ΚοσΦοίνισσα, ἄλλοι πάλιν τὸ διέφθειραν διόλου, καὶ τὸ ἔκαμαν ἀγνώριστον λέγοντές το παρὰ πάντα λόγον Κοσνίτζαν,

ὅτι

ὅτι τὸ Εἰκοσιφοίνισσα εἶναι τὸ ἀληθὲς ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦ θαύματος ἐδόθη εἰς τὴν ἱερὰν τῆς Θεοτόκου Εἰκόνα, καὶ ἀπὸ τῆς Εἰκόνος εἰς τὴν σεβασμίαν αὐτὴν Μονὴν, καὶ ἑπομένως θεωρεῖ καθεὶς εἰς τὰς ἀρχαίας μεμβράνας, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Μοναστηρίου, καὶ εὑρίσκει, ὅτι τοῦτο τὸ ὄνομα ἀπεδίδετο εἰς αὐτὴν τὴν Μονὴν, καὶ οὕτως ἐγράφετο εἰς ὅλα τὰ Μοναστηριακὰ ἔγγραφα, καὶ δὲν μένει καμμία ἀμφιβολία, ὅτι οὕτω πρέπει νὰ ὀνομάζηται καὶ εἰς τὸ ἑξῆς.

Καὶ τοιαύτη μὲν εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ τοῦ θαύματος ἀναμφιβόλως καὶ τοῦ ὀνόματος, ἀλλ᾽ ἴσως τινὲς εἴτε διὰ κακοήθειαν, εἴτε διὰ δυσειδαιμονίαν δύνανται νὰ ἐπιφέρωσιν ἀντίθεσιν καὶ νὰ εἴπωσιν, ἂν αὐτὰ εἶναι ἀληθῆ, καὶ τὸ θαῦμα τῷ ὄντι τοιοῦτον, ἔπρεπεν ἡ τοιαύτη πολυειδὴς καὶ πολυχρώματος λάμψις, νὰ ἐπιλάμπη καὶ μέχρι τῆς σήμερον εἰς αὐτὴν τὴν Εἰκόνα, καὶ νὰ φαίνηται τοιαύτη εἰς ὅλους, καὶ οὐχὶ νὰ θεωρῆται ὡς ἓν ἄμορφον καὶ ἀχρωμάτιστον σανίδιον.

Αὐτὸ τὸ πρόβλημα τῶν τοιούτων, ὁποῖοι καὶ ἂν ὦσι, ἔχει κάποιαν δικαιολογίαν, ἀλλ᾽ ἡμεῖς τοὺς ἐρωτῶμεν ἐρώτημα δικαιότερον, καὶ ὅταν μᾶς λύσωσι τὴν ἀπορίαν, τότε ἂς νομίζηται ἰσχυρὸν τὸ πρόβλημά των, καὶ οἱ ἡμέτεροι λόγοι σαθροί· εἰς τοὺς εὐκλεεῖς ἐκείνους αἰῶνας ἐγίνοντο διάφοροι Θεοσημεῖαι, ὀπτασίαι Ἀγγέλων, Θεοφάνειαι, ἄμεσοι ὁμιλίαι Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, καὶ ἄλλα παρόμοια τεράστια, διατὶ τὰ τοιαῦτα δὲν γίνονται καὶ εἰς τοὺς παρόντας χρόνους; εἰ μὲν ἀμφιβάλλουσιν ἂν καὶ ἐκεῖνα ἐγίνοντο τότε, ἂς ἀμφιβάλλωσι καὶ περὶ τοῦ θαύματος τῆς ἱερᾶς ταύτης Εἰκόνος, καὶ ἡμεῖς δὲν ἔχομεν σκοπὸν νὰ ἐξοδεύσωμεν λόγους ἐπὶ ματαίῳ καθότι ὅποιος ἀπιστεῖ εἰς τὰ μείζονα καὶ προφανέστερα, ἐκεῖνος θέλει ἀπιστήσῃ ἔτι μᾶλλον εἰς τὰ μικρότερα καὶ ἧττον ἐπιφανῆ, ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος, ἡ ἱερὰ ἱστορία, καὶ ἡ Εὐαγγελικὴ ἀλήθεια πολυτρόπως τοὺς καταναγκάζουσι νὰ ὁμολογήσωσιν ἐκεῖνα ἀληθῆ, ἂς ἐξηγήσωσι τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν τότε μὲν ἐγίνοντο, ἐπὶ δὲ τῶν παρόντων χρόνων δὲν γίνονται, καὶ διὰ τὴν αὐτὴν βέβαια αἰτίαν καὶ ἡ ἱερὰ αὕτη τῆς Θεοτόκου Εἰκὼν ἔλαμπε τότε ἐξαισίως, καὶ τώρα φαίνεται σχεδὸν ἀχρωμάτιστος. ἂν ἐκ τοῦ ἐναντίου εἴπωσιν, ὅτι ἡ αἰτία ἐκείνων εἶναι εἰς αὐτοὺς ἀκατανόητος, διατὶ ζητοῦσιν ἀπὸ ἡμᾶς ἀπόδειξιν πράγματος ἐπίσης ἀκατανοήτου; ἂς καταδεχθῶσιν μὲ ὅλον τοῦτο οἱ τοιοῦτοι νὰ ἀκούσωσι παρ᾽ ἡμῶν ἂν οὐχὶ τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν, τοὐλάχιστον ὅμως τὴν πιθανωτέραν.

Ὁ Ναβουχοδονόσορ εἶδε ποτὲ μίαν Εἰκόνα, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ ἦτον χρυσίον καθαρὸν, αἱ χεῖρες καὶ τὸ στῆθος ἀργυρᾶ, ἡ κοιλία καὶ οἱ μηροὶ χάλκινα, αἱ κνῆμαι καὶ οἱ πόδες ἦσαν κατά τι σιδηρᾶ, καὶ κατά τι ὀστράκινα, ἡ σύγκρισις ταύτης τῆς Εἰκόνος

κόνος δεικνύει τὰς διαφόρες ἀπειλὰς τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀνόμοιον ἠθικὴν, ἢ τὴν ἄνισον οἰκειότητά των πρὸς τὸν Θεὸν, ἢ τοιαύτας διαφορὰς δύναταί τις νὰ εὕρῃ εἰς τὴν ἱερὰν Γραφὴν ἢ εἰς αὐτὲς ἐκείνες τὲς καιρὲς, εἰς τὲς ὁποίες ἐγίνοντο αἱ Θεοσημεῖαι. Ἐπειδὴ διὰ μὲν τὸν Ἰωνᾶν ἡ Γραφὴ λέγει, ὅτι ἐγένετο λόγος Κυρίε πρὸς Ἰωνᾶν, διὰ τε ὁποίε δείκνυται, ὅτι ἐγένετο ἔμμεσος ὁ λόγος, διὰ δὲ τὸν Μωϋσῆν λέγει, ὅτι ἐλάλησε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Μωϋσῆν, διὰ τε ὁποίε μαρτυρεῖται ἡ ἄμεσος τε Θεε πρὸς αὐτὸν ὁμιλία. Καὶ διὰ μὲν τὸν Ἰησεν τε Ναυῆ λέγει, ὅτι εἶδεν ἄνθρωπον ἑσηκότα ἐναντίον αὐτε, ἢ ἡ ῥομφαία αὐτε ἐσπασμένη ἐν τῇ χειρὶ αὐτε, καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσῃ, ὅτι ἦτον Ἄγγελος Κυρίε, τὸν ἐρωτᾷ, ἡμέτερος εἶ, ἢ τῶν ὑπεναντίων; διὰ δὲ τὸν Γεδεὼν λέγει, καὶ ὤφθη πρὸς αὐτὸν Ἄγγελος Κυρίε. ἢ ὁ Γεδεὼν ἔκθαμβος διὰ τὴν χαράν τε λέγει, οἴμοι Κύριε, ὅτι εἶδον τὸν Ἄγγελον Κυρίε πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, διὰ δὲ τὸν Ἀβραὰμ λέγει, ἢ ὤφθη Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἄβραμ, ἢ εἰς τὸν Μωϋσῆν λέγει ὁ Θεὸς, οἶδά σε παρὰ πάντας, ἢ χάριν ἔχεις παρ' ἐμοὶ. ὅθεν ἢ ἐκεῖνος ἀποτολμᾷ νὰ προβάλῃ, εἰ ἔν εὕρηκα χάριν ἐναντίον σε, ἐμφάνισόν μοι σεαυτὸν ἵνα γνωσῶς ἴδω σε. Τὰ τοιαῦτα εἶναι προφανεῖς ἀποδείξεις, ὅτι ἀναλόγως μὲ τὴν καθαρότητα τῆς ζωῆς, ἢ τὴν πρὸς Θεὸν ἐγγύτητα δίδοται ἢ ἡ οἰκειότης τε Θεε, ἢ τὰ θεῖα χαρίσματα.

Ἡμεῖς κατὰ δυσυχίαν δὲν ζῶμεν μήτε εἰς τὴν χρυσῆν ἐκείνην ἐποχὴν, μήτε εἰς τὴν ἀργυρᾶν, μήτε εἰς τὴν χαλκίνην, ζῶμεν εἰς τὴν ἀθλίαν ἐποχὴν, ἥτις εἶναι μεμελανωμένος σίδηρος ἢ μεμιασμένον ὄςρακον, ἡ πίςις ἐψυχράνθη, ὁ βίος ἐῤῥυπώθη, αἱ Γραφαὶ παρημελήθησαν, ἡ ἀρετὴ κατεφρονήθη, ἡ κακία ὑπερηύξησε, νες, ψυχὴ, ἢ ὄμματα κατεμολύνθησαν πολυτρόπως. Ἰδε τὰ προφανῆ αἴτια, διὰ τὰ ὁποῖα ἡμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν εἴμεθα ἄξιοι νὰ βλέπωμεν τὴν θείαν ἐκείνην λάμψιν τῆς ἱερᾶς ταύτης Εἰκόνος, τὴν ὁποίαν ἔβλεπον οἱ τότε Χριςιανοὶ διὰ τὴν καθαρότητα τῆς ζωῆς των. ἐκεῖνοι οἱ μακάριοι ἦσαν ἀφιερωμένοι εἰς τὸν Θεὸν, προσηλωμένοι εἰς τὰς θείας ἐντολάς τε, ἔζων μὲ βίον τῷ ὄντι ἀσκητικὸν ἢ θεάρεςον, ἢ μαρτυρεσι τετο τὰ ἐρείπια τῶν περὶ τὴν ἱερὰν αὐτὴν Μονὴν παλαιῶν μοναςηρίων ἢ διαφόρων ἀσκητηρίων, εἰς τὰ ὁποῖα μετήρχοντο τὴν ἀρετὴν οἱ ὅσιοι ἐκεῖνοι ἄνδρες, ςοχαζόμενοι λαμπρὰν ἀμοιβὴν τὸ νὰ ἀξιενται ἐκ τε πλησίου νὰ βλέπωσι συνεχῶς τὴν θεόγραφον αὐτὴν Εἰκόνα, ἢ νὰ καταυγάζωνται ἀπὸ τὰς ἐρανίας ἀςραπὰς ἐκείνε τε θείε Φωτός. Δὲν ἔλειψεν ἡ θεία ἐκείνη λάμψις ἀπὸ τὴν ἱερὰν αὐτὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκε, ἢ ἂν ἡμεῖς διὰ τὴν ἐξ ἁμαρτιῶν ἀχλὺν τῶν ὀμμάτων μας δὲν τὴν βλέπωμεν· οἱ καθαροὶ ἢ ἄξιοι ἀπολαμβάνεσι τὴν θείαν αὐτὴν χάριν, ἢ ἀξιενται τε θείε ἐκείνε

Φω-

Φωτὸς, ϗ ἔχομεν τοιαύτας μαρτυρίας πολλῶν ἐναρέτων ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ϗ ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις ἠξιώθησαν διὰ τὴν ἀρετήν των νὰ ἴδωσι τὴν αὐτὴν πολυχρώματον ϗ ἀκτινοβόλον λάμψιν, ϗ παῤῥησίᾳ ὡμολόγησαν, ὅτι κατὰ πρῶτον ἐνατενίσαντες εἰς αὐτὴν ἐξέστησαν ϗ τοὺς κατέλαβε μέγας φόβος, ἐπειδὴ ἔβλεπον μόνον μίαν ἡλιακὴν αὐγὴν, τὴν ὁποίαν μὴ δυνάμενοι νὰ βλέπωσιν, ἐβιάσθησαν νὰ κλείσωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς των, ϗ ὅτε δεύτερον ἐνητένισαν, εἶδον μίαν γαληνιαίαν ϗ γλυκυτάτην μορφὴν, ἡ ὁποία τοῖς ἐπροξένησε μίαν ἄῤῥητον χαρὰν, ϗ ἀμέθητον ἀγαλλίασιν, ϗ ὅτε τρίτον ἀπέβλεψαν, δὲν ἐδυνήθησαν πλέον νὰ διακρίνωσι μορφὴν, ἀλλ' εἶδον ἓν φῶς λευκότατον καὶ πυροειδὲς τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτεν ὅλην τὴν Εἰκόνα. Ἐπομένως ἡ ἱερὰ αὕτη Εἰκὼν δὲν φαίνεται εἰς ὅλους κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλ' εἰς ἄλλους λαμπροτέρα, εἰς ἄλλους λαμπρὰ καὶ εἰς ἄλλους πάντη ἀχρωμάτιστος, ϗ σκοτεινὸν σανίδιον, καὶ τοῦτο προέρχεται βέβαια ἀπὸ τὴν διάφορον τῶν βλεπόντων σχέσιν εἰς τὴν ἀρετὴν ϗ εἰς τὴν κακίαν. Παρατηρεῖται πρὸς τούτοις ϗ ἄλλη διαφορὰ εἰς τὴν ἱερὰν αὐτὴν Εἰκόνα, ἐπειδὴ ἀλλέως θεωρεῖται εἴς τινας ἑορτασίμους ἡμέρας, ἀλλέως εἰς τὰς λοιπὰς ἑορτὰς, ϗ ἀλλέως εἰς τὰς κοινὰς ἡμέρας.

Ἀλλ' ἂν ϗ κοινῶς ὅλοι δὲν ἀξιοῦνται νὰ ἴδωσιν ἐπίσης τὸ θεῖον ἐκεῖνο φῶς, κοινῶς ὅμως ὅλοι ἀπολαμβάνουσι τὰς θείας χάριτας τῆς Θεομήτορος, ὅταν μὲ καθαρὰν πίστιν ϗ εὐλάβειαν προσπέσωσιν εἰς τὴν ἱερὰν ταύτην ϗ ἀχειροποίητον Εἰκόνα της. Ὁ τυφλὸς ἀπολαμβάνει τὸ φῶς, ὁ χωλὸς ἀνορθοῦται, ὁ ἄλαλος λαλεῖ, ὁ λεπρὸς καθαρίζεται, ϗ ἐν συντόμῳ πᾶν εἶδος ἀσθενείας ἀποδιώκεται ἀπὸ τοὺς πάσχοντας, ϗ τὸ πολύμορφον τῶν χρωμάτων μετεβλήθη διὰ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν εἰς τὸ πολυειδὲς τῶν ἰάσεων. Καὶ τοῦτο θαῦμα μέγιστον τῆς Θεοτόκου διὰ τοὺς κατοίκους ἐκείνους τῶν μερῶν· καθότι βλέποντες τὰ καθημερινὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐκτελεῖ, στηρίζονται εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν πίστιν, ϗ μ' ὅλον τὸ ὅτι ὑστεροῦνται σωματικῶς διδασκαλίας, ϗ χειραγωγίας, διδασκαλικῆς, μὲ ὅλον τοῦτο ἀπὸ τὰς ἐξαισίας θαυματουργίας τῆς ἱερᾶς ταύτης Εἰκόνος λαμβάνουσι τὴν τελείαν πληροφορίαν, ὅτι μόνη ὀρθὴ ϗ ἀμώμητος εἶναι ἡ πίστις ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, ϗ ὑποφέρουσιν εὐχαρίστως τὰς βασάνους καὶ ἀφορήτους τυραννίας τὰς ὁποίας σχεδὸν καθ' ἡμέραν δοκιμάζουσιν ἀπὸ τοὺς ἀλλοφύλους, ϗ ἐλπίζουσιν, ὅτι ἡ Θεοτόκος μὲ τὰς μητρικὰς πρὸς τὸν μονογενῆ της Υἱὸν ἱκεσίας, θέλει τοὺς ἀξιώσῃ ϗ τῆς οὐρανίου Βασιλείας.

Ἀ-

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,

Τοῦ ὕστερον ἀσκήσαντος ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Εἰκοσιφοινίσσης.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα Ἱστῶμεν Στίχ. ϛ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια Τοῦ Ἁγίου γ'. διπλοῦντες αὐτά. Ἦχος ά.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δικαίων Μνήμην τιμᾶσθαι πέφυκε δίκαιον, τιμάσθω οὖν σὺν τούτοις, ὡς τοιοῦτος τυγχάνων, ὁ μέγας Ἱεράρχης, καὶ μοναστῶν, τὸ σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἀρετῆς τῆς γνησίας τὸ ἀκραιφνὲς, ἐκμαγεῖον Διονύσιος.

Δεῦτε Φιλίππων τὰ πλήθη χορείαν στήσασθε, Ἱεραρχῶν τὸ κλέος, ἐτησίοις ἐν ὕμνοις, φαιδρῶς ἀνευφημοῦντες. καὶ γὰρ ὑμῖν, τὰς ἰάσεις παρέχεται, καὶ τῶν δεινῶν ἐκλυτροῦται, καὶ πειρασμῶν, ταῖς πρὸς Κύριον δεήσεσι.

Μονὴ σεμνύνεται ὄντως Εἰκοσιφοίνισσα, ἐν ἑαυτῇ τηροῦσα τὴν σωρὸν τῶν λειψάνων, τοῦ θείου Ἱεράρχου, καὶ ἐξ αὐτῆς, τοῖς πιστοῖς διανέμουσα, παντοδαπὰς τὰς ἰάσεις, καὶ ψυχικῶν, μολυσμάτων θείαν κάθαρσιν.

Δόξα Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς τρισηλίου Θεότητος τῷ ἀπροσίτῳ Φωτὶ τὸν νοῦν ἐλλαμπόμενος Πάτερ, τῶν γραφῶν εἰσέδυς τὸν γνόφον, καὶ ὑπερφυῶς ἐμυήθης τὰ ἄῤῥητα, ὅθεν καὶ ἀπταίστως τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν, τοῖς μὲν πιστοῖς ἐγένου τῶν ὀρθῶν δογμάτων εἰσηγητὴς ἀκαταίσχυντος, τοῖς δ' ἀπίστοις πέλεκυς ὀξὺς, πρόῤῥιζον ἐκτέμνων, πᾶσαν τῶν σαπρῶν διδαγμάτων, ὀθνείαν ἀναβλάστησιν. καὶ οὕτω τὴν πίστιν τηρήσας, καὶ τὸν δρόμον τελέσας, ὡς ἀριστεὺς γενναιότατος ἔτυχες τοῦ τέλους, οὗ ἐπόθεις, καὶ τὰ βραβεῖα ἀπήλειφας, ἅ σοι κατ' ἀξίαν τῶν πόνων ἐν οὐρανοῖς ἀναπέκειτο. καὶ νῦν παριστάμενος τῷ θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος Θεοῦ, ἐκτενῶς ἱκέτευε, ἵνα ῥυσθῶμεν πάντων τῶν ἐπαπειλουμένων δεινῶν, καὶ τῆς μελλούσης ἀπαλλαγῶμεν

κολάσεως, ταῖς ἱεραῖς μεσιτείαις σου.

Καὶ νῦν, Ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν.

Εἴσοδος, τὸ Φῶς Ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, ϗ τὰ ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΜΝήμη Δικαίου μετ' ἐγκωμίων, ϗ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὗρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν (οὐκ ἀντιτάξεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὔγνωστός ἐστι πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτήν.) πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, Νόμον δὲ ϗ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, ϗ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, ϗ ἑτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, ϗ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλήν, ϗ γνῶσιν, ϗ ἔννοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλὴ ϗ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες, εὑρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου, ϗ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, ϗ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσει ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ, χείλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου. Οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, ϗ ὀρθὰ τοῖς εὑρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπὶς ὑμῶν, ϗ πλησθήσεσθε Πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΣΤόμα Δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται. Χείλη ἀνδρῶν Δικαίων ἐπίστανται χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. Ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ. Οὗ ἐὰν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ ϗ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὁδηγήσει αὐτούς, ϗ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς. Οὐκ ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἀπὸ θανάτου· ἀποθανὼν Δίκαιος ἔλιπε μεταμέλον. πρόχειρος δὲ γίνεται ϗ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδούς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικίᾳ. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ῥύσεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀβουλίᾳ ἁλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται.

Δί-

Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής. Ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολίταις, αἴσθησις δὲ δικαίων εὔοδος. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατώρθωται Πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται Πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεὴς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΔΊκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴ δὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν ἦχος ά.

Κρειττόνων πάτερ καὶ θειοτέρων ἐκ βρέφους ἐφιέμενος, πατρίδα καὶ φύντας καταλιπὼν ἐπὶ τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων ἔδραμες, καὶ Μάρκῳ τῷ θειοτάτῳ πατρὶ συνόμιλος γενόμενος, σοφίας ἱερᾶς ἀπεμάξω σωτήρια νάματα, οἷς αὐτὸς ποτισθεὶς, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπεδαψιλεύσω ὑετὸν Θεογνωσίας οὐράνιον, πᾶσαν δὲ τὴν ἐν ἐκείνῳ ἀρετὴν εἰς σεαυτὸν μεθαρμοσάμενος, καὶ καλλιεργήσας ἀρίστῃ φερεπονίᾳ, καρπὸν ἀπέδωκας πολλαπλάσιον, πολλοὺς ἐκκαλέσας εἰς τὴν τῆς ἀρετῆς μίμησιν. οἷς καὶ συναγάλλῃ ἐν οὐρανοῖς, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων πρὸς Κύριον.

Ὁ αὐτός.

Ἵνα σοι πάτερ πολυανθὴς πλεχθείη ὁ στέφανος, καὶ λαμπρότερα ἀποδοθείη τὰ γέρα, οὐδὲ μαρτυρικῶν παλαισμάτων ἐστέρησαι, ἀλλ' ἐν μέσῳ τυράννων τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, καὶ μυρία ὑπενεγκὼν κολαστήρια, στίγμασιν ἀθλητικοῖς τὸ καρτερικὸν σῶμα τὸ σαυτοῦ καθωραΐσας. καὶ πράγματι μὲν ὁμολογητὴς ἐχρημάτισας, τῇ δὲ διαθέσει μάρτυς ἀνωμολόγησαι· εἰ γὰρ καὶ ἐκ μέσων τῶν σκαμμάτων θείᾳ δυνάμει ἀνήρπασαι, καὶ ζῶν διεσώθης, ἀλλ' οὕτω τῇ προνοίᾳ ἔδοξε, ἵν' ὡς ἐν χωνευτηρίῳ τοῖς μαρτυρικοῖς ἄθλοις δοκιμασθεὶς, παράδειγμα γένοιο τοῖς ἀδυνατωτέροις, καὶ περὶ τὴν πίστιν ὀκλάζουσιν, οὓς καὶ ἐνίσχυσας, καὶ φέρειν ἔπεισας τὰ δεινὰ, ἵν' εὐσεβῶς βιώσαντες, τῆς οὐρανίου τύχοιεν μακαριότητος.

Ὁ αὐτός.

ΟΥ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη, οὐδ' ἀρετὴ ἀγνοηθῆναι, ἡλίου φανώτερον διαλάμπουσα, ἐντεῦθεν καὶ σὺ πάτερ περιέκρυβες μὲν σεαυτὸν, καὶ λαθεῖν ἐπειρῶ, καὶ τὴν φήμην ἀπεῖργες, ἀλλ' οὐκ ἦν τῆς σῆς ἀρετῆς τὸ κρυβῆναι, οὐδὲ τῶν φιλοκάλων τὸ ἀγνοῆσαι θησαυρὸν ἐγκρυπτόμενον, ἔδει μᾶλλον τὸν λύχνον τεθεῖναι ἐπὶ τῆς λυχνίας, ἵνα τοὺς δεομένους φωτὸς, καταυγάζοι· ταύτης δὲ τῆς χάριτος ἡ Φιλίππου πόλις εὐμοιρήσασα, σὲ Ἱεράρχην ἐκληρώσατο, καὶ ταῖς ἀπὸ σοῦ λαμπηδόσι καταυγασθεῖσα, τὸ ἐπικείμενον ἀπεσείσατο σκότος, καὶ ἐν μέσῳ πολλῶν ἀσεβῶν, οὐκ ἐπαύσατο καθορῶσα τὸ τῆς Θεογνωσίας φῶς, ταῖς τῶν ὀρθοδόξων ψυχαῖς ἐπιλάμπον. καὶ γέγονας φωστὴρ, ἐν καιροῖς ἀπαιτοῦσι τὴν ἔλλαμψιν. Δόξα ἦχος Ὁ αὐτός.

Εἴπερ ἀναφαίρετος ἐστιν ὁ τῆς ἀρετῆς πλοῦτος, καὶ ἐν σμικρῷ τυγχάνει ἀχώρητος. οὐ γὰρ ἔχει φύσιν ἀποκείμενος μένειν ἄγονος, ἀλλὰ θαμὰ καρποφορεῖ, καὶ ὑπερεκχεῖται, τοῖς χρόνοις συμπληθυνόμενος, καὶ φοιτᾷ ἑκασταχοῦ, ὑπερεξαίρων τὸν ἔχοντα. ἐντεῦθεν πάτερ, καὶ τῶν σῶν ἀρετῶν τὸ πολύγονον, οὐχ οἷά τε ἦν κατασχεῖν καὶ κρατῆσαι, μοῖρα χθονὸς θρακικῆς ἄσημος, ἀλλ' ὑπερεκχυθὲν, καὶ εἰς αὐτὰ εἰσήλασε τὰ ἀνάκτορα, καὶ ἐξεθάμβισε βασιλεῖς, καὶ τεθηπέναι κατηνάγκασε. δεινὸν ἡγησάμενοι, εἰ τοσοῦτος ἀρετῆς ὄλβος ὑπὸ τὸν μόδιον κρύπτοιτο, ἐπὶ τὴν σκοπιάν σε ἀνήγαγον, τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον διέπειν, θεοφιλῶς σοι ἐμπιστευσάμενοι καὶ δεικνῦναι πᾶσιν, οἷον εἶναι δεῖ τὸν ψυχὰς ἀνθρώπων διοικεῖν ἀναδεξάμενον. τότε ἡγήσω ἀρετῆς ἠνεῷχθαι σοι στάδιον. καὶ γενναίως ἀποδυσάμενος εἰς αὐτὸ ἀγῶνα λαμπρὸν ἠγωνίσω, καὶ πάντας ἀντικειμένους κατεπάλαισας. καὶ στεφανηφόρος ἀναδειχθεὶς, ἐξῆλθες ἐναντίον πάντων, σὺν κρότοις εὐφημούμενος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Εἰς τὸν Στίχον. στιχηρὰ προσόμοια. ἦχος πλ. ά.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ἱεραρχούντων κανὼν, καὶ μοναζόντων τὸ λαμπρὸν ἐγκαλλώπισμα. καὶ γὰρ λαὸν σὺ ποιμάνας, καὶ πρὸς νομὰς ἀγαθὰς, ὁδηγήσας, τοῦτον, ὑπεχώρησας, ἐχθρῶν τὴν δυσμένειαν, ἀπελέγξας σοφώτατα, ἐπ' ὤμων δ' ἄρας τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου σου, ἠκολούθησας τοῖς αὐτοῦ θείοις ἴχνεσι, ἄμεμπτον, ἀκηλίδωτον, τηρήσας τὸ σκήνωμα, ἐν ᾧ σαφῶς κατοικήσας, πηγὴν θαυμάτων ἀνέδειξεν,

δεῖξε, Χριστὸς, ὃν δυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος, Τὸ στόμα με λαλήσει σοφίαν.

ΕΥ'ρε σου τὴν ψυχὴν ἀληθῶς, τὸ Θεῖον Πνεῦμα ἱερὸν καταγώγιον, καὶ οὕτως ἐν σοὶ σκηνῶσαν, λογίων θείου πηγὴν, καὶ διδαγμάτων. σὲ ἀναδείκνυσι, σοφοῖς σου ἐν λόγοις, ψυχὰς ἀνθρώπων ποτίζοντα, καὶ ἀσεβείας πᾶσαν λύμην ἐκπλύνοντα, τῶν εὐσεβῶν δὲ, τὰς ἀρούρας ἀρδεύοντα, ὅθεν ἀποδεδώκασι, καρπὸν πολλαπλάσιον, τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν, καὶ τὴν τῶν ἄλλων ὠφέλειαν. μεθ᾽ ὧν συγχορεύεις, εὐφραινόμενος ἀπαύστως, ἐν οὐρανίαις σκηναῖς.

Στίχος, Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν.

Πάτερ ἐν οὐρανοῖς ὁμιλῶν, χοροῖς Ἀγγέλων ἱερὲ Διονύσιε, ταῖς ἴσαις ἐνδιαυγάζῃ, παρὰ Θεοῦ ἀστραπαῖς, ὡς τὴν τούτων ὄντως μιμησάμενος, ζωὴν τὴν οὐράνιον, ἐπὶ γῆς τρισμακάριε, ὡς γὰρ Ἄγγελος, ἐπὶ γῆς πεπολίτευσαι, καὶ ἐν σώματι, ἠγωνίσω, ὡς ἄσαρκος: ὅθεν καὶ κατηξίωσαι, ὁρᾶν τὸ ἀθέατον, καὶ σὺν Ἀγγέλοις κραυγάζειν, ὕμνον Θεῷ τὸν τρισάγιον. αὐτὸν οὖν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἦχος πλ. ά.

Ὅσιε πάτερ, σὺ τὸ λογικὸν ποίμνιον ὀρθοδόξως ἐποίμανας, καὶ πρὸς νομὰς σωτηρίου, ταῖς σοφαῖς διδασκαλίαις ταῖς σαυτοῦ καθωδήγησας. εἶτα τὸν σταυρὸν ἐπ᾽ ὤμων ἀράμενος, ἐχώρησας, κατὰ τοῦ ἀλάστορος, καὶ τὴν ἀσκητικὴν ὁδεύσας ὁδὸν, ἀρετῇ συνήψας ἀρετὴν, ἱεραρχίᾳ τὸν μοναδικὸν κοσμήσας βίον. ἱδρῶσι δ᾽ ἀσκητικοῖς πάντα ἀποπλύνας ψυχῆς καὶ σώματος μολυσμὸν, καὶ τὴν σάρκα νεκρώσας, ὡς Ἄγγελος ἐπολιτεύσω ἐπὶ τῆς γῆς. καὶ τὸν χοῦν τῷ χοῒ καταλιπὼν, πρὸς οὐρανὸν ἀπέπτης, τοῖς Ἀγγέλοις συνεσόμενος. οἷς καὶ συμπαριστάμενος τῇ ἀπροσίτῳ Θεότητι, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρραγὲς, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τροπάριον ἦχος πλ. δ'.

Ὀρθοδοξίας ὁδηγὲ, εὐσεβείας διδάσκαλε, καὶ σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ὁ φωστὴρ, τῶν μοναζόντων θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα, Διονύσιε σοφὲ, ταῖς διδαχαῖς σου πάντας ἐφώτισας, λύρα τοῦ πνεύματος, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Θεοτοκίον. Ὁ δι᾽ ἡμᾶς γεννηθείς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν. Κάθισμα ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀγάλλεται φαιδρῶς, μοναστῶν ἡ χορεία, γεραίρουσα σεπτῶς, τοὺς ἀγῶνάς σου μάκαρ, οὓς ἔτλης πανοίδιμε, λειτουργῶν τῷ Δεσπότῃ σου. σὺ κατῄσχυνας παρανομούντων τὰ πλήθη, καὶ ἐξήλεγξας τὴν κατὰ σοῦ λοιδορίαν, ὡς ὅλως ἀνύπαρκτον. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα. σὲ γὰρ ἔχομεν ἁμαρτωλοὶ προστασίαν, σὲ κεκτήμεθα ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν. Κάθισμα. ἦχος δ΄.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατῃσχύνθησαν τρανῶς, τῶν ἀνομούντων ἡ πληθύς. καὶ ᾐδέσθησαν λαμπρῶς, τὸ περιὸν τῆς ἀρετῆς, τῆς ἐνοικούσης σοι πάτερ ἀνυποκρίτως· οἶδε γὰρ ἐχθρὸς ἀνδρὸς τιμᾷν ἀρετήν. δείκνυσι δ᾽ αὐτὸ, τὸ ἐπὶ σοὶ γεγονός. καὶ γὰρ ἐχθροὶ πεσόντες προσεκύνησαν, καὶ ἀληθῶς ὡμολόγησαν, ἡμαρτηκέναι, ἐφ᾽ οἷς κατεῖπον, καὶ συγγνώμην ᾐτήσαντο. Θεοτοκίον.

Κατεπλάγησαν Ἁγνὴ, πάντες Ἀγγέλων οἱ χοροὶ, τὸ μυστήριον τῆς σῆς, κυοφορίας τὸ φρικτὸν, πῶς ὁ τὰ πάντα συνέχων νεύματι μόνῳ, ἀγκάλαις ὡς βροτὸς ταῖς σαῖς συνέχεται, καὶ δέχεται ἀρχὴν, ὁ προαιώνιος, καὶ γαλουχεῖται σύμπασαν, ὁ τρέφων πνοὴν ἀφάτῳ χρηστότητι, καὶ σὲ ὡς ὄντως Θεοῦ Μητέρα, εὐφημοῦντες δοξάζομεν.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, Κάθισμα ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον λόγον.

Τῶν ἐχθρῶν τὰς παγίδας ἀποσεισάμενος, καὶ ἡσύχιον βίον πάτερ ἑλόμενος, τρικυμίας χαλεπὰς κατεπράϋνας, καταπαλαίσας τῆς σαρκὸς τὴν ἀκάθεκτον ὁρμὴν, καὶ λόγῳ καθυποτάξας. καὶ ὤφθης ἐν πᾶσι πάτερ, κανὼν ἀκριβὴς τῆς ἀληθοῦς ἀρετῆς. Θεοτοκίον.

Τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ πολυώδυνα, καὶ σαρκός μου τὰς νόσους ἐν τάχει ἴασαι, τὰς τοῦ νοός μου ἐκτροπὰς στῆσον Πανάμωμε, καὶ ἐν γαλήνῃ λογισμῶν, εὐχὰς προσφέρειν καθαρὰς, τῷ Βασιλεῖ τῶν ἁπάντων, ἀξίωσον Θεοτόκε, καὶ ἐξαιτεῖσθαι πταισμάτων ἄφεσιν.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ ά. ἀντίφωνον τȣ̃ δ'. ἤχȣ.

Προκείμενον ἦχος δ'.

„ Τὸ ςόμα μȣ λαλήσει σοφίαν, ϰ̀ ἡμελέτη

„ Ἀκȣ́σατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Τὸ πᾶσα πνοή. Τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τȣ̃ Κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τȣ̀ς ἐληλυθότας πρὸς αὐτὸν Ἰȣδαίȣς, ἀμὴν ἀμὴν, λέγω ὑμῖν, ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν ἐκεῖνος κλέπτης ἐςὶ ϰ̀ λῃςής. Ὁ δὲ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας, ποιμήν ἐςι τῶν προβάτων. τȣ́τῳ ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτȣ̃ ἀκȣ́ει, ϰ̀ τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ᾽ ὄνομα, ϰ̀ ἐξάγει αὐτά· ϰ̀ ὅταν τὰ ἴδια πρόβατα ἐκβάλῃ, ἔμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται, καὶ τὰ πρόβατα αὐτῷ ἀκολȣθεῖ, ὅτι οἴδασι τὴν φωνὴν αὐτȣ̃, ἀλλοτρίῳ δὲ ȣ̓ μὴ ἀκολȣθήσȣσιν, ἀλλὰ φεύξονται ἀπ᾽ αὐτȣ̃, ὅτι ȣ̓κ οἴδασι τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν. Ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησȣ̃ς. ἐκεῖνοι δὲ ȣ̓κ ἔγνωσαν, τίνα ἦν ἃ ἐλάλει αὐτοῖς. Εἶπεν ȣ̃ν πάλιν αὐτοῖς ὁ Ἰησȣ̃ς. ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐγώ εἰμι ἡ θύρα τῶν προβάτων. Πάντες, ὅσοι ἦλθον πρὸ ἐμȣ̃, κλέπται εἰσὶ ϰ̀ λῃσαί· ἀλλ᾽ ȣ̓κ ἤκȣσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα. ἐγώ εἰμι ἡ θύρα, δι᾽ ἐμȣ̃ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, ϰ̀ εἰσελεύσεται, ϰ̀ ἐξελεύσεται, ϰ̀ νομὴν εὑρήσει.

Ὁ Ν'. Δόξα. ταῖς τȣ̃ Ἱεράρχȣ, Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκȣ.

Εἰς τὸ, Ἐλέησόν με ὁ Θεός, Ἰδιόμελον, ἦχος πλ. β'.

Ὅσιε πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σȣ. διὸ ἐν τοῖς ȣ̓ρανοῖς εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σȣ. τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέπτως ἐζήλωσας. παῤῥησίαν ἔχων πρὸς Θεὸν, εἰρήνην αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκȣ εἰς ς'. ϰ̀ τȣ̃ Ἁγίȣ εἰς ή.

Οὗ ἡ Ἀκροςιχὶς πλὴν τῶν Θεοτοκίων.

„ Διονύσιον ὑμνῶ πόθῳ, χρύσανθος.

Ὠδὴ ά. ἦχος πλ. δ'. Ἁρματηλάτην Φαραώ.

Δεῦτε συμφώνως ἱερέων τάγματα, ϰ̀ μοναζόντων πληθὺς, Διονυσίȣ πάντες, ὑμ-

ὕμνοις κατασέψωμεν, τὴν ὄντως Θεοκόσμητον, κορυφὴν ἀνυμνοῦντες, τὸν τοῦτον οὕτω δοξάσαντα, ὡς αὐτοῦ θεράποντα Κύριον.

Ἱεραρχούντων ἱερὸν νῦν καύχημα, καὶ Ἱερέων χαρὰ, δόξα μοναζόντων, Εὐσεβῶν ἑδραίωμα, σὺ ἀνεδείχθης ἔνδοξε, Διονύσιε πάτερ, πιστὸς φανεὶς τῷ Δεσπότῃ σου, ὡς καλὸς ποιμὴν καὶ οὐκ ἔμμισθος.

Ὁ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, ἁγίου ἔνδοξε, πόθος ἐν ψυχῇ σου, καὶ καρδίᾳ τέτηκται, διὸ ἀσμένως Ὅσιε, παριδὼν θρόνον πάτερ τὴν ἡσυχίαν ἀπήλειφας, ἔνθα καὶ πεπλούτηκας θαύμασι.

Θεοτοκίον.

Παρθενομήτορ Μαριὰμ θεόνυμφε, καὶ ὁδηγήτρια, τῶν ἐπὶ σὲ πόθῳ, προσεχόντων Δέσποινα, καὶ τῇ σεπτῇ Εἰκόνι σου εὐλαβῶς προσπιπτόντων, τῇ ἀχειρομάτῳ ὁδήγησον, θεῖον εἰς λιμένα τοὺς σὲ μεγαλύνοντας.

Καταβασία.

Ὠδὴ γ΄. Ὁ Στερεώσας Κατ᾽ ἀρχάς.

Νοσοῦντας πάτερ χαλεπῶς, ἡμᾶς κατ᾽ ἄμφω, καὶ πᾶσι τοῖς τοῦ βίου χαλεποῖς κακουμένους, ἴασαι λυτρούμενος, πρεσβείαις σου ἀοίδιμε, ὅπως οἱ πάντες ἅμα, τὸν σὲ δοξάσαντα δοξάζωμεν.

Ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, παρακαλεῖν μὴ ἐλλίπῃς, Διονύσιε παμμάκαρ τοὺς πάντας, λυτρωθῆναι τοῦ λοιμοῦ ὀργῆς θυμοῦ, καὶ μάστιγος, ὅπως σε κατὰ χρέος ὡς εὐεργέτην μακαρίζομεν.

Σὺ ὡς θεράπων τοῦ Θεοῦ, καὶ θεῖος ἱερομύστης, τῷ σῷ θρόνῳ, διαπρέψας ὁσίως, ὑποδείγμασι σοφοῖς καὶ θείαις εἰσηγήσεσιν, εἶθ᾽ ὡς Ἠλίας ἄλλος ὁδοὺς ἐρήμους διώδευσας. Θεοτοκίον.

Μαρία Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τῶν σεβομένων σου πόθῳ, τὴν Εἰκόνα τὴν σεπτήν τε καὶ ταύτην, κηρυττόντων ἀληθῶς, εἶναι ἀχειροποίητον, τοῖς χείλεσι δὸς χάριν, τοῦ μεγαλύνειν, καὶ δοξάζειν σε. Καταβασία.

Κάθισμα ἦχος β΄. τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸν θρόνον σοφὲ τοῦ πρωτοκλήτου εἴληφας, καὶ τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ ὁμοτρόπως ἐζήλωσας. καὶ γὰρ ὡς ἀποτυχὼν τοῦ τρόπου τῆς ἐκχύσεως διὰ τὸν πόθον Χριστοῦ, τοῦ σοῦ αἵματος, τὴν σάρκα ἐνέκρωσας τῇ ἀσκήσει σου.

Θεοτοκίον.

Θείας γεγόναμεν κοινωνοὶ φύσεως, διὰ σοῦ Θεοτόκε ἀειπάρθενε. Θεὸν γὰρ ἡμῖν σεσαρκωμένον τέτοκας, διὸ κατὰ χρέος σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν

Ὠ-

Ὠδὴ δ΄. Σύ μου ἰσχὺς Κύριε.

Ἱερουργῶν, τῷ πάντων κτίσῃ οὐκ ἔλιπες, ὑπὲρ πάντων φέρων τὴν ἀναίμακτον θυσίαν ἐν καθαρότητι, ψυχῆς καὶ καρδίας, ὡς ἄλλος ὄντως Ἀπόστολος, ἀλλὰ καὶ νῦν ὡς βλέπων, καθαρῶς θείαν δόξαν, τοὺς τιμῶντας σε σῶζε, πρεσβείαις σου.

Ὅλη ἡ γῆ, ἡ τῶν Φιλίππων ἀγάλλεται, ὡς θεόθεν λαχοῦσα κειμήλιον, καὶ θησαυρὸν θείων δωρεῶν, τὴν λάρνακα πάτερ, τῶν σῶν λειψάνων, καὶ τέρπεται, ἐν ταύτῃ καὶ δοξάζει, τὸν Σωτῆρα βοῶσα, τῷ ἐλέει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νῦν ἀληθῶς, τῶν ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, συναθροίζει ἡ σορὸς ἡ πάντιμος, τῶν ἱερῶν σου πανευλαβῶς, ἐνθέων λειψάνων, ἁγιασμὸν ἀναβλύζουσα, καὶ χάριν ἰαμάτων, ἡμῖν πᾶσι δωρεῖται, πατέρων πάτερ Διονύσιε.

Θεοτοκίον.

Σύ μου ἁγνή, ὕμνησις, σύ μου καὶ καύχημα, σὺ λιμήν μου, σύ μου καὶ προπύργιον, σύ μου ἐλπὶς καὶ καταφυγή, σὺ δὲ καὶ προστάτης, ἐμοῦ καὶ πάντων τῶν εὐσεβῶν, διό σου τὴν Εἰκόνα, εὐλαβείᾳ καὶ πόθῳ, προσκυνῶ καὶ τιμῶ παμμακάριστε.

Καταβασία. Ὠδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ὑπερθαύμαστος ὄντως, σοῦ τοῦ Ἱεράρχου, ὦ πάτερ ἔνδοξε, βιοτὴ ἐφάνη, πενιχρῷ καὶ ἀδήλῳ προσχήματι, ἥν περ παραδόξως, πόθῳ τρωθεὶς τῷ τοῦ Δεσπότου, καρτερῶς καὶ γενναίως διήνυσας.

Μέγα καύχημα ὄντως, τῆς Μακεδονίας, καὶ φύλαξ ἀκοίμητος, πέφυκας φυλάττων, τὸν σὸν λαὸν ἐκ παντίων δεινῶν, περισώζεις δ᾽ ὡσαύτως, ἐκ τῆς ἀκρίδος καὶ βρούχου τὰς ἀμπέλους τὰς τούτων ἀρούρας τε.

Νέμει Πάτερ πλουσίως, ῥεῖθρα ἰαμάτων ἡ Κάρα ἡ πάντιμος, σοῦ τοῦ Ἱεράρχου, καὶ Ὁσίου τοῖς πόθῳ προσέχουσι, τῷ σεπτῷ Ναῷ σου, καὶ εὐλαβῶς ἀσπαζομένοις, ταύτην ὡς θεῖον αὐτῶν φυλακτήριον.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκε παρθένε, Ἄνασσα σύ με ὁδήγησον, εἰς ὁδὸν εὐθεῖαν, πρὸς τὰς τρίβους Κυρίου, καὶ εὔθυνον, πρὸς δικαιοσύνην, τὰς ἐκτροπὰς τῶν λογισμῶν μου, καὶ ψυχῆς τὰς ἐννοίας χαρίτωσον. Καταβασία. Ὠδὴ ϛ΄. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ὡραΐσμα ἀληθῶς, σὲ ἔχει Εἰκοσιφοίνισσα. καὶ γὰρ ποτὲ ἐν αὐτῇ, ὁσίως διήνυσας, τὸν βίον σου ἔνδοξε, ἥν περ καὶ σεπτῷ σου, λειψάνῳ πάτερ κατεκόσμησας.

Παντοίων μάκαρ δεινῶν, ἡμᾶς ἀεὶ ἐκλυτρούμενος, μὴ διαλείπῃς καὶ νῦν, ποιεῖν, ἐκτενέστερον, Θεῷ τὰς ἐντεύξεις, ὑπὲρ τῶν ἐκ πόθου, προσκυνούντων σου τὰ λείψανα.

Ὁ

Ὁ λυτρωτὴς μου Θεὸς, σὲ Πάτερ ἐμοὶ δεδώρηται· ἐν νόσοις παντοδαπαῖς, ἰατρὸν πανάριστον, εὐχαρίστως κράζουσι, γῆ τῶν Μακεδόνων, ὡς πενήτων ἀντιλήπτορι.

Θεοτοκίον.

Σωτῆρα καὶ λυτρωτὴν, ἡμῖν Παρθένε γεγέννηκας, λυτρούμενον τῶν παθῶν, τοὺς σὲ μακαρίζοντας, τὴν δὲ ἀχειρότευκτον, καὶ σεπτὴν Εἰκόνα, προσκυνοῦντές σου σωζόμεθα.

Καταβασία.

Κοντάκιον. ἦχος δʹ. Ἐπεφάνης σήμερον.

Βίον Πάτερ ἄϋλον ἐξησκημένος, ἐν σαρκὶ, ὡς ἄσαρκος ἐπολιτεύσω ἐπὶ γῆς· ὅθεν Ἀγγέλοις ὁμόσκηνος, ἀναπεδείχθης, σοφὲ Διονύσιε.

Ὁ Οἶκος.

Οὐ δύναταί τις, Πάτερ, τοὺς ἀγῶνάς σου ἐξειπεῖν κατ᾽ ἀξίαν, οὐδὲ τὰ παλαίσματα ἱκανῶς ἐξυμνῆσαι. σὺ γὰρ ἀρχὴν βίου τὴν ἀρετὴν προστησάμενος, καὶ τὴν κατ᾽ αὐτὴν στενὴν ὁδεύσας ὁδὸν, οὐδενὸς ἥττων ἐγένου, ὅσοι τὸν ἀγῶνα τοῦτον τὸν καλὸν ἠγωνίσαντο. πάσας δ᾽ ὑπερβὰς τὰς δυσχωρίας, καὶ τὰ ἐν μέσῳ ὑπερπηδήσας, ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἀνέδραμες, οὐδὲν ἕτερον, ἀλλ᾽ ἢ τὴν ἐν οὐρανῷ πολιτείαν διανοούμενος. τὴν δὲ σάρκα πιέσας, καὶ τῇ Δεσποίνῃ καθυποτάξας ψυχῇ, καὶ ὅλος ἔνθεος γενόμενος, ἀπέπτης πρὸς οὐρανὸν, καὶ πλατεῖαν εὗρες τῶν ἀγαθῶν τὴν κατάσχεσιν, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις συναγαλλόμενος, μέμνησο καὶ ἡμῶν σοφὲ Διονύσιε.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Πατριάρχου Κωνσταντίνου Πόλεως, τοῦ ὕστερον ἀσκήσαντος ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῆς Εἰκοσιφοινίσσης.

„ Διπλοῦν ὁ Χριστὸς σῇ Κάρᾳ βάλλει σέφος,
„ Διπλῇ ἅτ᾽ ἀσκήσαντος ἐν κόσμῳ Πάτερ.
„ Ἀρχιερήων, ἠδ᾽ Ὁσίων κλέος ὄντα σ᾽ ἀείδω.

Βίος τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου.

ΟὟτος Ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Διονύσιος ἐγεννήθη εἰς τὴν περιφανῆ Πελοπόννησον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ ἐναρέτους, καὶ ἀφ᾽ οὗ ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα ἱερὰ γράμματα, μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ τελειοτέραν μάθησιν ἐν τῇ πατρίδι του, ἀνεχώρησε καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Βασιλεύουσαν τῶν πόλεων, καὶ φθάσας ἐκεῖ προσεκολλήθη εἰς τὸν ἱερώτατον καὶ ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἀρετῇ παντοίᾳ περιφήμῳ Μητροπολίτην Ἐφέσου κύριον Μάρκον τὸν εὐγενικὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐδιδάχθη πᾶν εἶδος μαθήσεως καὶ ἀρετῆς. ἐπειδὴ

δὲ

δὲ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους κρίμασιν, οἷς οἶδεν ὁ Κύριος, συνέβη καὶ ἡ ἅλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ᾐχμαλωτίσθη καὶ ὁ ἱερὸς οὗτος ἀνὴρ, καὶ ἐδοκίμασεν ἀπείρους βασάνους, βιαζόμενος νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἀμώμητον πίστιν, ἀλλ' ὑπέμεινεν ὁ ἀοίδιμος μὲ μεγάλην γενναιότητα ἕως οὗ Χριστιανός τις θεοσεβὴς ἐξ Ἀδριανουπόλεως διὰ μεσιτειῶν καὶ δωρεῶν τὸν ἠλευθέρωσεν. Ἔμεινε λοιπὸν πάλιν ἐν Κωνσταντινουπόλει μετερχόμενος κατ' ἰδίαν τὴν μοναδικὴν ζωὴν, καὶ προαγόμενος κατά τε ἀρετὴν καὶ σοφίαν. Ἀλλὰ καὶ μ' ὅλον τὸ ὅτι ὑπέκρυπτεν ἑαυτὸν, καὶ ἀπέφευγε τὰς κοσμικὰς τύρβας, καὶ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀρετή του δὲν ἔμεινε μέχρι τέλους κεκρυμμένη, ἀλλ' ἐκρατεῖτο πανταχοῦ, καὶ ὑπὸ πάντων ἐτιμᾶτο, διὸ καὶ ἐκλέγεται, καὶ ψηφίζεται Μητροπολίτης τῆς Φιλιππουπόλεως, καὶ ἐν ᾧ θεαρέστως καὶ θεοφιλῶς διῴκει τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ λογικὸν ποίμνιον, ψηφίζεται Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως μὲ τρόπον τοιοῦτον κατὰ τὸ αυος'. ἔτος. Ἡ ἀρετὴ τοῦ ἀοιδίμου τούτου ἀνδρὸς ἐκροτήθη τόσον, ὥστε ἡ φήμη του εἰσεχώρησε καὶ μέσα εἰς τὰ βασιλικὰ παλάτια, καὶ τὸν ἐσέβετο μεγάλως μέσα ἡ μητρυιὰ τοῦ Σουλτὰν Μεχμέτη, ἐξωσθέντος δὲ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν τῆς Πατριαρχείας Μάρκου τοῦ Ξυλοκαράβη, προεβιβάσθη εἰς αὐτὸν διὰ συνεργείας τῶν Τραπεζουντίων, καὶ μὲ δόσιν ἀσυνήθη εἰς τὸν Βασιλέα χιλίων Φλωρίων, Συμεὼν ὁ Τραπεζούντιος. Καὶ ἐπειδὴ συνέβη σχίσμα μεταξὺ τοῦ κλήρου καὶ τῶν Χριστιανῶν, καὶ οἱ μὲν ἤθελον τὸν Μάρκον, οἱ δὲ τὸν Συμεῶνα, μαθοῦσα τοῦτο Μαρία ἡ Μητρυιά τοῦ Βασιλέως, ἔβαλεν ἐπὶ δίσκου χρυσοῦ δύω χιλιάδες Φλωρίων ἐξ ἰδίων, καὶ προσφέρουσά τα τῷ Βασιλεῖ, τὸν παρακάλεσε νὰ ἐκδώσῃ θέσπισμα διὰ νὰ ἐκλεχθῇ Πατριάρχης τῶν Ῥωμαίων ὁ Φιλιππουπόλεως Διονύσιος. Ὁ δὲ Βασιλεὺς δεξάμενος καὶ τὴν προσφορὰν καὶ τὴν παρακαλεσίν της, ἐξέδοκε τὸ θέσπισμα, τὸ ὁποῖον ἀποδεξάμενοι μὲ ἄκραν χαρὰν οἵτε ἐκκλησιαστικοὶ καὶ κοσμικοὶ διὰ τὴν ἐνοῦσαν τῷ ἀνδρὶ ἀρετὴν, κοινῇ γνώμῃ ἐψήφισαν αὐτὸν Πατριάρχην, ὅστις καὶ ἀποκαταστὰς εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον ἐκυβέρνα τὸν λαὸν εὐσεβῶς τε καὶ θεαρέστως γινόμενος παράδειγμα παντοίας ἀρετῆς εἰς τὴν ἱερὰν ἀδελφότητα καὶ εἰς τὸ ποίμνιόν του. Ἀλλ' ὁ πονηρὸς διάβολος ὅς τις ἀείποτε πολεμεῖ τὰ καλὰ, διήγειρε κατὰ τοῦ ἱεροῦ τούτου ἀνδρὸς χαιρεκάκους τινὰς καὶ κακεντρεχεῖς κληρικοὺς, οἵτινες μὴ δυνάμενοι νὰ προσάψωσιν εἰς αὐτὸν καμμίαν ἄλλην κατηγορίαν, ἐτόλμησαν οἱ ἀσυνείδητοι νὰ εἴπωσιν ὅτι ἦτον περιτετμημένος καὶ αὐτὸς ὁ λόγος ἐκοινολογήθη τόσον, ὥστε ἔφθασεν καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ ἀοιδίμου τούτου πατρός. λοιπὸν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν συνήθροισε πληρεστάτην Σύνοδον, καὶ ἀναστὰς ἐν τῷ μέσῳ, ἐγυμνώθη, καὶ ἔδειξε παῤῥησίᾳ εἰς ὅλους ἀκέραιον τὴν σάρκα τῆς ἀκρο-

 βυ-

βυσίας του ϗ οὕτω κατῃσχύνθησαν οἱ ἐναντίοι, καὶ πεσόντες κοινῶς ἅπαντες ἐζήτουν συγχώρησιν παρακαλοῦντές τον μετὰ θερμῶν δακρύων νὰ δεχθῇ τὴν μετάνοιάν των, ϗ ἀφ' οὗ τοῖς συγχωρήσῃ, νὰ μὴ τοὺς ὑστερήσῃ τῆς ποιμαντικῆς προστασίας του, ἀλλὰ νὰ μείνῃ εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον. Ὅμως κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ἐπείσθη, ἀλλὰ παραιτηθεὶς ἀπὸ τὸν θρόνον μὲ ἄκραν του εὐχαρίστησιν, καὶ ἀναχωρήσας ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦλθεν εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τῆς ΕἰκοσιΦοινίσσης κειμένην κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν Φιλίππων ϗ Δράμας, ὅπου ἐνδυθεὶς τὸ μοναδικὸν σχῆμα ὑπέβαλε τὸν ἑαυτόν του εἰς τοὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνας, ϗ ὑπομείνας μέχρι τέλους καρτερικώτατα, ἔφθασεν εἰς τὴν τελειοτάτην ἀρετὴν ϗ ἁγιότητα, ὥστε καὶ ζῶν ἐγένετο αὐτουργὸς πολλῶν θαυμάτων, ϗ πολλοὶ ἔτρεχον εἰς αὐτὸν διὰ νὰ λαμβάνωσι τὰς ἰάσεις τῶν παθῶν των, ϗ νὰ ὠφελῶνται μὲ τὰς ψυχωφελεῖς διδασκαλίας του, καὶ ζήσας θεαρέστως τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ϗ ἔμεινε τὸ ἱερόν του Λείψανον εἰς τὴν ἱερὰν αὐτὴν Μονὴν εἰς παρηγορίαν ϗ τῶν ἐκεῖ ἐνασκουμένων πατέρων ϗ τῶν κατοίκων ὅλων ἐκείνων τῶν μερῶν, καθότι ὅλοι προστρέχοντες μὲ εὐλάβειαν, ϗ προσκυνοῦντες μὲ πίστιν τὴν ἱερὰν Κάραν του λαμβάνουσι σωματικὴν ϗ ψυχικὴν ὠφέλειαν, ὁ ἱερὸς οὗτος ἀνὴρ ἀνώρθωσε σχεδὸν ἐκ θεμελίου, ἐμεγάλυνε, ἐκαλλώπισε μὲ διαφόρους οἰκοδομὰς, ϗ ἐν ἑνὶ λόγῳ ἔφερε τὴν ἱερὰν αὐτὴν Μονὴν εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τὴν ὁποίαν ἔχει. Ὥστε κατὰ δίκαιον λόγον πρέπει νὰ ὀνομάζηται ϗ κτίτωρ αὐτῆς, ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ϗ σῶσον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Θεοῦ Συγκατάβασιν.

Θεοῦ συγκατάβασιν, ἐν διανοίᾳ σου ἔχων πάντοτε, ἐμιμήσω τὴν τούτου, πτωχείαν ἅπασαν ϗ ταπείνωσιν, ϗ σὺν Ἀγγέλοις γηθόμενος, ἀπολαμβάνεις αὐτοῦ τῶν ὑπὲρ νοῦν δωρεῶν.

Ὠδὰς παννυχίους σοι, ἐξᾴδει μάκαρ ΕἰκοσιΦοινίσσης Μονή. διὰ παντὸς γὰρ γεραίρει, τῶν θαυμασίων σου τὸ ἀέναον, ἣν φρουρῶν, πάσης βλάβης ἀπάλλαξον. σὲ γὰρ προβάλλει μεσίτην πρὸς Κύριον.

Χάριτάς σοι πάντοτε, τῆς ἀχειροποιήτου ϗ θείας Εἰκόνος Μονὴ, καυχωμένη κηρύττει, ὡς ἐντρυφῶσα ἀεὶ τῶν θαυμάτων σου. διὸ ϗ χαίρει βοῶσα πρὸς Κύριον, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Θεοῦ καταβάσεως, πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, σὺ εἶ τὸ ὄργανον, διὰ τοῦτο καὶ γλῶσσαι, τῶν γηγενῶν ἁπάντων σὲ μέλπουσι, ϗ μεγαλύνουσι Κόρη σεβόμενοι,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

σϋ τὴν Εἰκόνα, ὡς αὐτῆς σϋ ἀντίτυπον.

Καταβασία Ὠδὴ ή. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ρῶσιν ἐκχέεις πάντοτε, τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσι, τῇ παντίμῳ Κάρᾳ καὶ σεπτοῖς Λειψάνοις σου, παθῶν τε τὰ κύματα, κατακοιμίζεις πρεσβείαις ταῖς σαῖς, τῶν τῷ λυτρωτῇ ἀπὸ ψυχῆς ἐκβοώντων, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαοὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὕδωρ τῇ γῇ αἰτούμενοι, εὐσεβεῖς λιτανεύουσι, τὴν σὴν θείαν Κάραν, μετ' αἰδοῦς προάγοντες, ἀκρίδος τὰ νέφη δὲ, διασκεδάννυνται παντελῶς, καὶ πᾶσα ἄλλη νόσος ἐκδιώκεται μάκαρ, ἧ πίστει παρεστῶτες εὐσεβῶς μελῳδοῦμεν, λαοὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σωτῆρα πάντων εὕρηκε, σὲ ὁ δῆμος ὀξύτατον, τῆς Μακεδονίας, ὡς ἀεὶ προσφέροντα, θερμὰς ἱκεσίας σου, Θεῷ τῷ πάντων δημιουργῷ, ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει, μελῳδούντων ἀπαύστως, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀνεπαφεῖς συντήρησον, ἱερὲ Διονύσιε, σοῦ θερμαῖς πρεσβείαις, τοῦ λοιμοῦ καὶ τῶν συμφορῶν, βαρβάρων τε κακώσεως, πυρὸς μαχαίρας καὶ μάστιγος, τοὺς ἐν σοὶ ἐκ πόθου τὴν ἐλπίδα θεμένους, καὶ πίστει μελῳδοῦντας, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Φύλαττε παναμώμητε, τὴν σὴν ποίμνην ἀλώβητον, ἐξ ἐχθρῶν ἁπάντων, ὁρατῶν τε καὶ νοητῶν. ἐν σοὶ γὰρ καὶ πέποιθε, καὶ διὰ σοῦ σεμνύνεται, ὡς τὴν σὴν Εἰκόνα θησαυρὸν κεκτημένη, ἣ καὶ παριστάμενη μεγαλύνει βοῶσα, βροτοὶ ὑμνολογεῖτε, τὴν πάντων σωτηρίαν.

Καταβασία. Ὠδὴ θ'. Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή.

Νεύρωσον πάντα μου τὸν νοῦν, καὶ διάνοιαν πρὸς θείαν ἀγάπησιν, ταῖς σαῖς πρὸς Κύριον, πρεσβείαις δέομαι πάτερ Ὅσιε, ὅπως ἀεὶ χαρμονικῶς, ὑμνῶ τὸν Σωτῆρα μου ἀνακηρύττων σε, σωτηρίας τῆς ἐμῆς ἀντιλήπτορα.

Θῦμα εὐῶδες τῷ Θεῷ, γεγονὼς δι' ἀρετῆς πάτερ Ὅσιε, ὡς ἱερὸς αὐτῷ. Διὸ μὴ παύσῃ καθικετεύων αὐτὸν, ὅπως ῥυσθῇ τῶν συμφορῶν, ὀργῆς καὶ κακώσεως ἐπερχομένων ἐχθρῶν, ἡ τιμῶσα σε θεία τῆς παρθένου Μονή.

Ὅλην σου πάτερ τὴν ζωὴν, ἐν πρᾳότητι καρδίας ἀνέδραμες ὡς μιμητὴς αὐτοῦ τοῦ σοῦ Δεσπότου, καὶ Διδασκάλου Χριστοῦ. διὸ τὴν γῆν ὡς ἀληθῶς, τῶν πρᾳέων εἴληφας, ἀλλὰ δυσώπει ἀεὶ, λυτρωθῆναι τῶν παθῶν τοὺς τιμῶντας σε.

Σω-

Σωτὴρ μȣ φάνηθι σοφὲ, Διονύσιε, ϗ θεία ἀντίληψις, ἐν τῷ τȣ βίȣ ἀεὶ, ἀςάτῳ κλύδωνι, κινδυνεύοντος, ϗ ἐν καιρῷ μοι παραςὰς, θανάτȣ εἰσάγαγε, εἰς τὸν Παράδεισον, ϗ πρεσβείαις σȣ, ἐκεῖ με κατάταξον.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι με Δέσποινα ἁγνὴ, τῶν παγίδων τȣ ἐχθρȣ, ϗ ἀνόρθωσον, ἐνδυναμȣσα με, ἀεὶ ἐμμένειν, ἄτρεπτον ἄσειςον, ἐν ἐπιγνώσει τȣ Θεȣ, ϗ πράττειν τὸ θέλημα, τȣ σȣ Υἱȣ ϗ ὀρθῶς, βιοτεύειν σὺ τὸν τρόπον μοι δώρησαι.

Καταβασία Ἐξαποςειλάριον.

Ἀπόςολοι Ἐκ περάτων.

Τὸν μέγαν ἐν Ἱεράρχαις, ϗ Μοναζόντων τὸ κλέος, Πελοποννήσȣ τὸν γόνον, ϗ Μακεδόνων προςάτην, τὸν Διονύσιον πάντες, ἀνευφημήσωμεν ὕμνοις.

Χρυσοπλοκώτατε πύργε, ϗ δωδεκάτειχε πόλις, ἡλιοςάλακτε θρόνε, καθέδρα τȣ Βασιλέως, ἀκατανόητον θαῦμα, πῶς γαλȣχεῖς τὸν Δεσπότην;

Εἰς τȣς αἴνȣς. Πᾶσα πνοή. Ἱςῶμεν Στιχ. δ΄. Καὶ ψάλλομεν

Στίχ. Προσόμοια γ΄. Δευτερȣντες τὸ ά. ἦχος. δ΄.

Ὡς Γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὸν Ἰσάγγελον βίον σȣ, ϗ Ἀγγέλων τὰ τάγματα, πάτερ ἐξεπλάγησαν Διονύσιε, ϗ εἰς σιὼν τὴν ȣράνιον, συμπολίτην ἔνδοξον, ὡς ὁμότροπον αὐτοῖς, γεγηθότες ἐδέξαντο, ϗ συνόμιλον, ταῖς αὐτῶν ἱεραῖς χοροςασίαις, ἐγκατέςησαν ἀξίως ἱερȣργὲ παμμακάριςε.

Τὸ τριοσὸν τῆς Θεότητος, ἐπὶ γῆς ἐδογμάτισας, ϗ τὸν ὕμνον Ὅσιε τὸν Τρισάγιον, νῦν ἐκλαλεῖν κατηξίωσαι ϗ βλέπειν ὡς ἔγγιςα, Τρισυπόςατον αὐγὴν, Τρισηλίȣ Θεότητος, ἣν ἱκέτευε, λυτρωθῆναι σȣς δȣλȣς ἐκ κινδύνων, πολλαχῶς ἐπερχομένων Θαυματȣργὲ Διονύσιε.

Τῇ σορῷ τῶν Λειψάνων σȣ, οἱ πιςοὶ παριςάμενοι, ἐτησίοις ᾄσμασι, σὲ γεραίρομεν, ϗ σȣ Ἱκέται γινόμεθα, ῥυσθῆναι δεόμενοι, ἐκ παντοίων ἀλγεινῶν, ϗ μελλȣσης κολάσεως, ταῖς πρεσβείαις σȣ. Σὺ γὰρ Πάτερ προςάτης ἡμῶν πέλεις, ϗ ἐν σοὶ τῆς σωτηρίας, τὴν προσδοκίαν ἐθέμεθα.

Δόξα ἦχος πλ΄. ά.

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ᾀσμάτων, χορεύσωμεν ἑόρτια, ϗ σκιρτήσωμεν ἀγαλλόμενοι, ἐν τῇ πανσέπτῳ πανηγύρει τȣ Ἱεράρχȣ ἡμῶν. Βασιλεῖς ϗ Ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, ϗ τȣ Ποιμενάρχȣ κροτήτωσαν τὴν μνήμην, ὡς ἀξίως λάμψαντος, ἐν καιροῖς δεομένοις, διδασκαλίας, συντόνȣ τῆς πίςεως. Ποιμένες καὶ

Δι-

Διδάσκαλοι τὸν τῆς σεπτῆς Τριάδος, ἁγνὸν ἱερομύςην, συνελθόντες εὐφημήσωμεν, οἱ Φιλόσοφοι τὸν σοφὸν, οἱ ἱερεῖς τὸν ποιμένα, οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν προςάτην, οἱ πένητες τὸν πλουτιςὴν, οἱ ἐν θλίψεσι τὸν παραμυθοῦντα, τὸν συνοδίτην οἱ ὁδοιπόροι, οἱ ἐν θαλάσσῃ τὸν κυβερνήτην, οἱ πάντες τὸν πανταχοῦ θερμῶς προφθάνοντα, θεῖον Ἀρχιεράρχην, ἐγκωμιάζοντες, οὕτως εἴπωμεν, πανάγιε Διδάσκαλε, σπεῦσον ἐξελεῖν τοὺς πιςοὺς, ἐκ τῶν τοῦ βίου σκανδάλων, καὶ ῥῦσαι κολάσεων τῶν αἰωνίων ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη. καὶ ἀπόλυσις. Δίδοται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου.

Ὠδὴ γ'. καὶ ς'.

Προκείμενον. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται.

Πρὸς Ἑβραίους Ἀδελφοὶ, τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν Ἀρχιερεύς.

Ἀλληλούια. Στίχ. Τίμιος ἐντίον Κυρίου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος, ἐγώ εἰμι ἡ θύρα. Δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται, καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὑρήσει. Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται, εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ, καὶ θύσῃ, καὶ ἀπολέσῃ. Ἐγὼ ἦλθον, ἵνα ζωὴν ἔχωσι, καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός· ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων. Ὁ μισθωτὸς δὲ, καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον, καὶ ἀφίησι τὰ πρόβατα· καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος ἁρπάζει αὐτὰ, καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτός ἐςι, καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ, καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν. Καθὼς γινώσκει με ὁ Πατὴρ, κἀγὼ γινώσκω τὸν Πατέρα. Καὶ τὴν ψυχήν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔςιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης. Κἀκεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν, καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἷς ποιμήν.

Μεγαλυνάριον.

Δεῦτε Μακεδόνων πλήθη πιςῶν, ςήσαθε χορείαν, εὐφημοῦντες πανευλαβῶς, τὸν θεῖον ποιμένα, καὶ μέγαν πολιοῦχον, τῆς Εἰκοσιφοινίσσης, τὸν Διονύσιον.

Τῷ

Τῷ Πανοσιωτάτῳ Προηγεμένῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς ΕἰκοσιΦοινίσσης Κυρίῳ Νεκταρίῳ τὴν ἀδελφικὴν ἀποδίδωμι πρόσρησιν.

ΟΣον ϗ ἂν καταπίπτωσι τὰ καλὰ ϗ Φαίνωνται, ὅτι κλίνεσιν εἰς Φθορὰν, ἡ θεία πρόνοια δὲν τὰ ἐγκαταλιμπάνει εἰς τὸ παντελὲς, ἀλλὰ πολλάκις καὶ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα ἐξανίσησιν ἄνδρας Φιλοκάλες ϗ θεοσεβεῖς, διὰ τῶν ὁποίων ἀνορθώνει, ῥυθμίζει, ϗ Φέρει αὐτὰ εἰς τὴν προτέραν των σάσιν, ἢ ϗ εἰς πολλῷ κρείττονα. Τοιῦτος ἐΦάνης ϗ σὺ, πάτερ, εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τῆς ΕἰκοσιΦοινίσσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ νεότητος προσήλωσας σεαυτόν, ϗ ἡ Φήμη διακηρύττει πανταχῦ τὸν ζῆλον σε, ϗ τὲς διαΦόρες καλλωπισμὲς, μὲ τὲς ὁποίες ἐκόσμησας κατὰ διαΦόρες καιρὲς τὴν ἱερὰν αὐτὴν Μονήν. ἐπισΦραγίζει δὲ ὅλα ἡ Φιλόθεος Φιλοτιμία, τὴν ὁποίαν ἔδειξας εἰς τὸ νὰ διορθωθῇ ϗ νὰ ἐκδοθῇ εἰς τύπον ἡ τῆς ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς ἱσορία, ϗ νὰ γένηται ἡ ἀναπλήρωσις τῶν, ὅσα ἐλλάπεσι. Τῦτον τὸν θεάρεσον ζῆλον ἀποδεξάμενος ϗ ἐγὼ, ϗ ἐπαινέσας, παρεῖδον πᾶσαν ἄλλην με ἐργασίαν, ἐνηχολήθην τρεῖς χεδὸν Μῆνας εἰς τῦτο τὸ ἔργον ϗ διώρθωσα, ἀνεκάθηρα, ἐπηύξησα ϗ ἀνεπλήρωσα πάντα. Ἀπόλαβε λοιπὸν, ἀδελφὲ, τὸ καλὸν, τὸ ὁποῖον μὲ τόσον ζῆλον ἐπεθύμησας, ϗ μέμνησο Φίλε, ὅς τις ϗ χωρὶς αὐτοψίας διὰ τὴν ἀγαθήν σε Φιλοκαλίαν σὲ σέβεται.

τῆς Πανοσιότητός σε

ἐν Χρισῷ ἀδελφός.

Ἱλαρίων Σιναΐτης

Κρής.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
007000031645